

Ismeretlen krasznajarszki életrajzi kötet Gyóni Gézaról

Sírbatétel - Krasznajarszk

A szenzáció erejével hatott az október 21-i sajtóhíradás, miszerint egykori magyar hadifoglyok rejtőző kéziratára találtak rá a Krasznajarszki Helytörténeti Múzeum raktárában. A 20 füzetnyi, immár évszázados lelet legértékesebb kéziratfüzete Gyóni Géza életrajzát és verseit tartalmazza 211 oldalon, melyet Székely Lajos (1883-1919) tartalékos főhadnagy, marosvásárhelyi tanár szerkesztett. Székely tanár úr búcsúztatta a költőt a krasznajarszki hadifogoly temető sírhantjánál, majd a temetés után az egész tábornak bejárta Gyóni Géza verskézíratainak összegyűjtéséért. Törekvését sokszor koronázta siker, mert méltányolták az otthoni, kolozsvári kiadás tervét. A kötet kéziratát a költő bajtársai írták, és a „Gyóni a harctéren és a hadifogságban” címet kapta a szerkesztőtől. A 211 oldalnyi összeállítás már 1917-ben, a költő halálának évében elkészült, azzal az ambiciózus elképzeléssel, hogy azt végül a Petőfi Társaság adja majd ki, Budapesten. Létezéséről 1918 júniusában a hadifogságból hazaérkező Keresztes Henrik hadnagy adott hírt a hazai újságokban. Székely Lajos főhadnagy 1919. augusztus 1-én a 12. csehszlovák lövészezred árokfutásának áldozatául esett, és kéziratának akkor nyoma veszett. Mint egy másik rabtárs, Balogh István írta 1927-ben: „Sorsát nem tudom követni ma ez anthológiának.”

Ugyancsak előkerült Schweitzer József (1887–1980) magyar botanikus tudományos műve, és Klein Sándor hét regénye is, továbbá rajzok, versek, első világháborús csataleírások, a magyarok krasznajarszki életét bemutató kiadványok, valamennyi kéziratban. A múzeum magyar-orosz tagokból álló alapítványt hozott létre az iratok feldolgozására, és a moszkvai magyar nagykövetséggel is felvették a kapcsolatot. A lelet-együttes tanulmányozását Mihail Szemjonovics Batasev, a múzeum kutatója kezdte meg. A program az „Első világháborús magyar hadifoglyok a Jenyiszej-kormányzóságban” címet viseli, melynek részletes kutatásához jelenleg keresik a megfelelő pályázati forrást. Optimális esetben az eredmények, tapasztalatok összegzését követően a tervekben egy kétnyelvű tudományos kiadvány megjelentetése szerepel, mely a legértékesebb anyagok másolatait is tartalmazza majd. Reméljük, mihamarabb eljön a magyar irodalom különleges ünnepnapja, amikor kézbe vehetjük Gyóni Géza Krasznajarszkban, kéziratban előkerült életrajzának és verseinek teljes kiadását.

Hermann Marika: A múltó idő

Mint sebes patak a fák között,
úgy rohan tova a múltó idő.
Peregnek a percek, egyik a másik után,
az idő kereke, egyre csak körbe jár.

Órák, napok, hetek és hónapok,
Felgyorsulnak az ünnep és hétköznapiak.
Te sem tehetsz másként, hisz ez a lét,
Taposod az élet mókuskerekét.
Észre sem veszed, hogy éveid múlnak,
S a rohanó idő magába olvaszt.
Állj meg egy percre,
Egyetlenegyre!
Érezd az érzést,
A percet, mely tiéd!

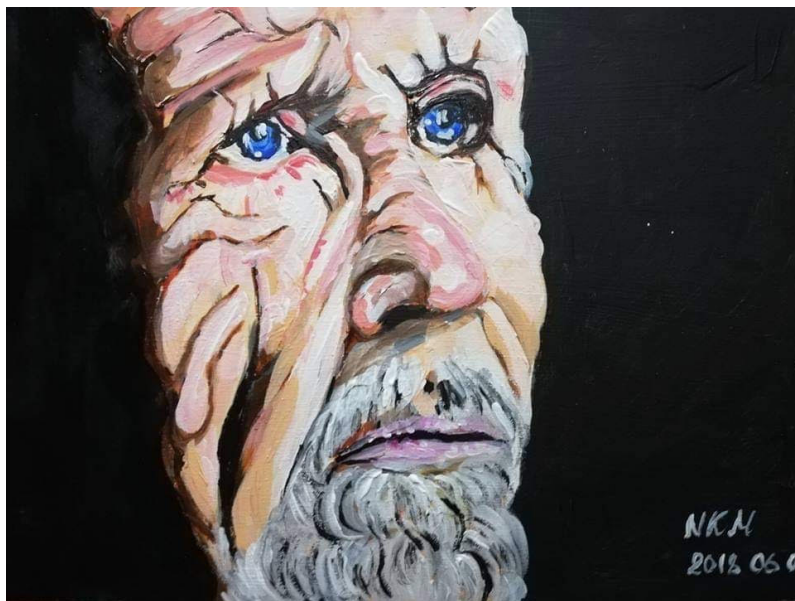
Nincs időd?
Óh, mily balga érv.

Hiszen, e perc jelenti életed.
Ám az idő, mint csalfa szerelmes,
Szemeid elé ködfátylat bocsát,
S éveidet, mint kórót az őszi szél,
száguldva görgeti tovább.
Eljő az idő, tört szíveddel múltadba révedel,
Már látod, földi élted hol rontottad el.
Vigyázz Barátom, hamis a lét,
nem lassít soha a mókuskerék!
Mint fák között sebes patak,
Egy emberlő úgy elrohan.

De, ne csüggedj kedves,
még vár reád egy élet.
Ott végtelen az idő,
nem ér soha véget.

Turányi Terézia: Évszakok

Nagy Kóré Mária:
Múltó idő című festménye

Garajszki Istvánné: Keringés

Ahogy a kellemes ősznek a szeptember vége,
Azt jelenti életünk elmúlt jó pár éve.
Az őszi levelek színpompában tündökölve,
Szép zöld színük elillant, az idő eltörölte.

A mi hajunk is lassan új, szép színt ölt magára,
Mint késő őszi nap, mikor deres ül a tájra.
A levél, mely egymásba kapaszkodva földet ér,
Mi fogjuk egymás kezét, lelkünk összeér.

Lassan lépkedünk a vastag avarréteg felett,
Talán még utoljára nyújtunk egymásnak kezét.
Ahogy a lány természetből az élet tova szállt,
Épp úgy múlnak el mi is, de lesz e majd odaát?

Az őszre tél jön, mindent fehér hóréteg takar,
Feledve az elmúlás, nem látszik már az avar.
Ahogy az ősz képeit a puha hó befedi,
Az elmúló idő velünk is ugyanezt teszi.

Fagyos tél után újra éled a természet,
Mert ez a csodás élet, soha nem ér véget.
És ahogy fű, fa, virág újra és újra kihajt,
A mi életünket gyermekeink folytatják majd.

Kovarcsik Pál: Nem felejtelek

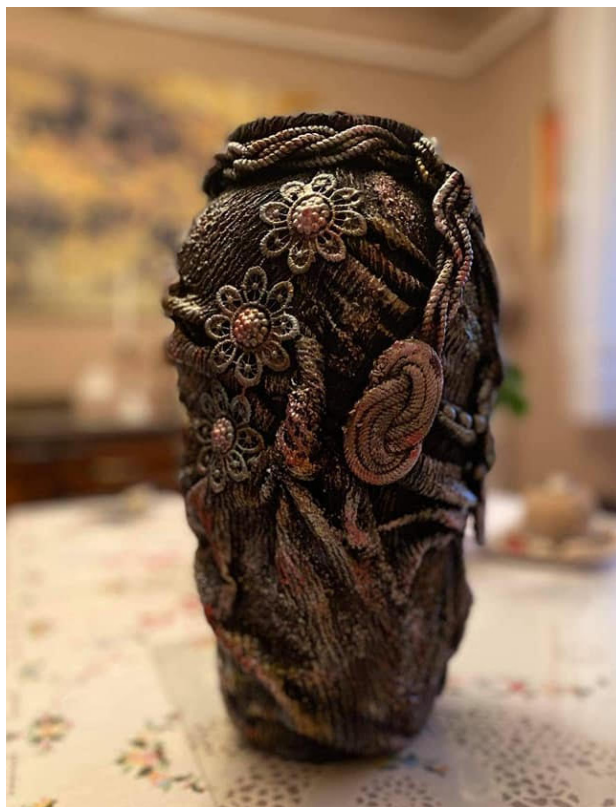
Állok a sírod szélén
és magamban zokogok
nem térnek már vissza
azok a szép napok

Állok a sírod szélén
és csak emlékezek
sok-sok boldog évet
köszönhettem Neked

Állok a sírod szélén
és patakzik a könnyem
nem felejtelek soha
Drága feleségem

Állok a sírod szélén
és elmondok egy imát
talán meghallgat Isten
és vigyázzni fog Terád

Állok a sírod szélén
és Veled van a lelkem
találkozunk mi még
ebben a sírkertben.

Hirt Aliz
képzőművészeti alkotása

Lengyelne Török Erika: Elengedtelek

Több éve már, egy nyári napon,
Útrakeltél a nehéz úton.
Megálltál egy pillanatra;
Bizton hittem, itt maradsz.

Minden percben reménykedtem,
Könyörögtem szüntelen:
Történjen csoda most az egyszer!
Gyere vissza! Maradj velem!

Küzdöttem érted, küzdöttél magadért.
De oly ismeretlen volt
az ellenfél,
Melyhez elmém el nem ér!

Nincsen annál kegyetlenebb,
Mint veszíteni reményt, hitet,
Mint mikor elhagy minden erő,
Szívemből küzdés és rettegés tör elő!

Küzdöttem, akartam.
Hidd el nekem Kincsem!
Gyenge voltam, tehetetlen,
Így hát elengedtelek.

Ma sem érzek másként,
Ugyanúgy fáj minden.
Percről percre, napról napra
Háborog a lelkem.

Keskeny-Farkas Anikó: Lét muzsikája

Fonott láncon siklik a veríték cseppje.
Aranyló fényében tánkra kér az élet.
Dúdoló a szellő, szól a lét muzsikája.
Arcom fátyla illan, oson paripája.

Epekedő boldogság nevemen szólít.
A hangjában a rezgés moraja izzik.
Oltári könnyedség vállamon megpihen.
Égiek csillagán szerelmet keresem.

Hódoló szikrák égetnek, feleselek.
Dobbanó hű szívet kutatok féktelen.
Lüktetésében pezsdítse fel a vérem.
Isteni erő lágyágával szeressen!

Drotleff Zoltán: Mit kívánjak Jézuskától?

Mit kívánjak Jézuskától?
Lakjék bennem mindig, mától,
Tisztítsa meg kis lelkemet,
Vidítsa fel bús szívemet!

Bár hozhat sok ajándékot,
Csecsebecsét meg játékot,
Inkább adja nekem Magát,
Mint örök, hűséges barát.

Járjunk együtt meleg nyáron,
Ősszel, télen, mikor fázom,
Éjjel-nappal minden évben,
Így teljék el egész élttem...

Ő legyen legdrágább kincsem,
Ő, soha el ne veszítsem!
Vigyázzak Rá nagyon-nagyon,
Szeretetet Tőle kapom.

Költözzék szívembe béke,
Vidámság is együtt véle,
Így lesz bűnnek talán vége,
Boldog legyek Vele végre.

Ó, Jézuska jöjj szívembe,
Lakásod legyen lelkembe,
Karácsonyra ide várlak,
Soha-soha meg nem bántlak.

Drotleff Zoltán: Élet-advent

Egy kis adventi gyertya
legyőzi a sötétet!
Két csöpp fényt már összeköt
végtelen egyenes, út,
mely Istenhez elvezet!
Három láng biztos alap,
melyen állva nem inogsz...
És, ha már mindegyik ég,
megkoszorúzott léted,
eljöhet Krisztus érted!

Soós-Győrffy Katalin: Három királyok
Anyaga: Textil, gyöngy

Orosz Zoltánné: Karácsonyi üzenet

Karácsonyi csengő szólal meg az ágon,
A csend a legszebb az ünnepi éjszakákon.
Szinte még hallani,
Mit akart a szív mondani.

Megannyi csillag,
Megannyi álom.
Elmerengünk a gyertya lángon.
Körülvesz az isteni áhítat,
Mi minden lelket átitat.

Körbe ülven a fenyőt,
Átgondoljuk az esztendőt.
Számot vétünk, emlékezünk,
Gondolunk mindazokra kik már nem lehetnek
velünk...

Kigyúlik egy csillagszóró,
Odakünn nagy pelyhekben hullik a hó.
Éj sötétjében suhan egy szánkó,
Szánon egy üzenet:
Isten áldjon Benneteket,
Örvendő szívvel éljétek meg e szent ünnepet!

“Azon az estén nekem sem volt más reménységem, csak az, hogy a Kisjézus Atyja, a végtelenül szerető Isten, valahogy mégiscsak átsegít bennünket ezen az óriási hiányérzeten, mert Ő még ezt is meg tudja tenni.” írja Balog Eszter Evangélikus lelkészasszony az alábbi történetben, melynek címe:

A világ legnehezebb almája

Már gimnazista voltam, amikor anya furcsa karácsonyi szokásba kezdett. A feldíszített karácsonyfa alá tükörfényesre tisztított, piros almákat helyezett el, egy kisebbfajta fonott kosárába. Azt mondta, egy rádióműsorban hallott erről a szép szokásról, hogy almát tesznek a fa alá, és az ünnepi vacsoránál majd vesznek abból. Ennek a háttere a következő: az alma az eredendő bűnt jelképezi, és a karácsonyfa alá téve, Jézus születésének ünnepével összekötve, magára a Szabadítóra és a megváltásunk tényére utal. Jézus hozzánk való érkezése az elveszettnek hitt élethelyzetből hoz nekünk kiutat. Ezért az alma a karácsonyfa alatt a reménység, és a család összetartozásának is a szimbóluma. Így került hát nálunk minden karácsonykor alma a szépen feldíszített fa alá. A kosárka egy almájának pedig minden évben meghatározott szerepe és fontos üzenete volt.

A szentestéink mindig rutinosan teltek a családkunk igényesen kialakított és már jól megszokott rendje szerint. Az esti, templomi istentisztelet a Deák téri Evangélikus Templomban gyermekként - de még fiatal koromban is - kibírhatalan hosszúnak tűnt. Majd a hazagyaloglás következett, végig a Váci utcán, hiszen ilyenkor már nem jártak a belvárosban a villamosok. Szüleim és nagymamám az én tempómhoz képest elviselhetetlenül lassan haladtak mögöttem az ünnepi, nagy télikabátokban és az ünnepre elővett szőrmekucsmákban, szép csizmákban. Persze teljesen hiába sürgettem őket, mindig-mindig hátranézve, hogy gyorsabban jöjjenek már... Gyermeki lelkemet éveken keresztül azzal kötöttem le ilyenkor, hogy az igen hosszú Váci utca emeletes házainak ablakait figyeltem bátyámmal együtt, és az égőkkel ellátott, csillogó-villogó karácsonyfákat számoltuk össze. Nagyjából mindig félszázig jutottunk, mire végre hazaértünk, hideg lábakkal, de ez akkor teljesen mellékesnek számított.

Az otthoni, áldott karácsonyi kiscsengőnk hangját sosem felejttem. Mint ahogy azt sem, ahogy bátyámmal berohanunk a gyerekszobába a csen-

gőhang megszólalásakor, s máris látjuk édesanyánkat a karácsonyfa ágainál nyújtózkodni, hogy elérje a legfelső gyertyát is – kezében az éppen leégni készülő gyufával. Apa addig a lemezjátszóval bibelődik, és míg anya gyufát cserél, kis késéssel, de csak felcsendül a „Pásztorok, pásztorok” elmaradhatatlan dallama. Felejthetetlen, ahogy félkörben állunk a fa előtt a fenyőfaillattal teli gyermekszobában, együtt éneklünk, imádkozunk... Legvégül a várva várt ajándékozás percei is elérkeznek - hiszen csak sikerült valamit anyának megtalálnia a nyár óta elrejtett ajándékok közül a kisszobában, ahol rejtegette kinek-kinek az ajándékokat, hogy mindenki kapjon majd valami apróságot... Aztán asztalhoz ülünk: a vacsora borlevessel kezdődik, a dédimama ránk hagyott rézüstjében felveve, és boldogan fogyasztjuk az apa által készített halászlét, majd az anya által sültött halat - a finom hagymás tartármártással és a frissen sült krumplival.

Az egyik évben azonban a vacsoránk lezárása igencsak emlékezetessé vált. Anya a vacsora végén odalépett a karácsonyfához, elvett a kosárból egy almát, és az asztalnál felvágta annyi csónakocskára, ahányan ott ültünk az ünnepi asztalnál. Ebben nem volt semmi különös, ezt mindig így tette. De azt, amit akkor mondott, sosem tudom elfelejteni. Így szólt:

„Most még együtt vagyunk. És amíg még együtt lehetünk, vegyetek belőle egy-egy darabot...”

Hát ez meg miféle gondolatsor? Köszönöm, én ebből a borzalomból nem kérek – futott át az agyamon. Anya halni készül? Vagy miért mond összevissza ilyeneket? Elképzelni sem tudtam, miért teszi tönkre a karácsonyi örömet ezzel a furcsa titokzatossággal... Mivel nem akartam megbántani – hiszen olyan mély áhítattal mondta el ezt a két mondatot –, mélyen a szemébe nézve, mégiscsak vettem az almaszeletkéből. Mélyen megrendített ez a karácsonyi, családi alma majszolgatás anya mély gondolataival, mert életemben először megcsapott egy alig megmagyarázható életérzés: lehet, hogy tényleg nem lesz ez mindig így...

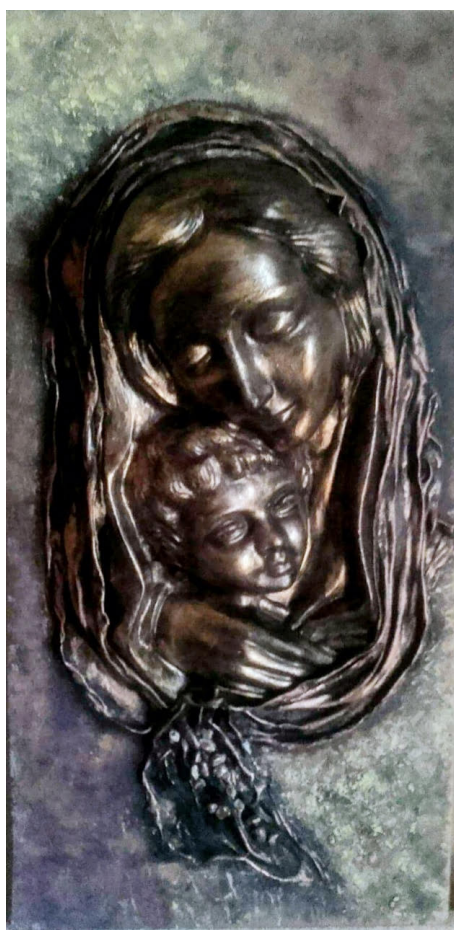
Egyszer aztán jött egy olyan karácsony, egy olyan vacsorával, amelynek a végén nem volt egyetlenegy alma sem a karácsonyfa alatt. Mert nem volt velünk az, aki oda tette volna.

Amikor a vacsora végéhez értünk, és az alma felvágása következett volna, csak ültünk csendben, és néztünk egymásra... Soha nem keltem fel még az ünnepi asztaltól olyan nehezen, egyetlenegy almáért, mint annak a bizonyos 2015-ös karácsonyi vacsorának a végén. És soha nem volt a kezemben olyan nehéz egy alma, mint azon a szentestén. Úgy éreztem, a világ legnehezebb almája volt akkor a kezemben. Akkor kellett csak igazán hinnem, hogy a halál felett győzött a feltámadás, és hogy az eredendő bűn miatti veszteséget, az élet végességét, a halált, mégiscsak legyőzte valami eredendő jószág, maga Jézus Krisztus, aki szabadító Úr, akiben drága jó édesanyám is feltétel nélkül hitt, egészen a legvégsőig. Azon az estén nekem sem volt más reményésem, csak az, hogy a Kisjézus Atyja, a végtelenül szerető Isten, valahogy mégiscsak átsegít bennünket ezen

az óriási hiányérzeten, mert Ő még ezt is meg tudja tenni. Meg kellett tanulnunk azon a végtelenül szomorú szentestén egymásnak végtelenül örülni: mi maradtunk itt egymásnak... Hasonlóképp a karácsonyi üzenetnek is, mely ott volt velünk a csendben: Jézus Krisztus nem azokhoz jött, akik kiválóak, hanem azokhoz, akik minden nyomorúságukban nyitott szívvel várták, hogy reménységben, vigasztalásban és gyógyulásban lesz részük. Ez a hit segített akkor engem is ahhoz, hogy bár könnyek között, de mégis fel tudjam vágni csónakokra azt a bizonyos almát. Végül, a könnyeimet nyelve, ránéztem gyerekeimre, Papára, férjemre, és vettem egy nagy levegőt, hogy elmondjam a karácsony ünnepi vacsoráink végén azóta is elmaradhatatlan és nélkülözhetetlenné vált mondatot:

„Vegyetek belőle... amíg együtt vagyunk...”

Balog Eszter
evangélikus lelkész

Fokkné Borbély Marianna: Mária a kis Jézussal
Paverpol /textilművészet/ technikával készült falikép.

Cserna Ferenc: Fehér angyal

Fehér angyal száll a földre,
Örömet hoz nekünk!
Lejött közénk, megszületett
A mi reménységünk.

Ezer éve virrasztották,
Várták érkezését,
Dávid király ősi sarja
Megtestesülését.

Ím, most eljött, itt van köztünk.
Angyalkórus zengi,
Dicsérd Istent, teremtődöt,
Híven hódolj néki.

Szállj le angyal, fehér angyal,
Szállj ide a földre!
Hozz el nekünk áldást, békét,
Maradj itt örökre!

Kanizsa József: Adventi fénnel

(A Magyar Kultúra Lovagja)

Adventi fénnel
Lép-lépdél karácsony
Ünnepi arcot vált
S örül a családom

Mennyi szenvedély és
Meleg szeretet árad
Szemünkben örömkönny
Szívünkben a bánat

Ó földi megváltó
Mindenki Jézusa
Legyen az embernek
Szeretet a jussa

Oszd szét a szeretet
Minden földi lángját
Az adventi fénnel
A világot bejárják...

N. Sebestyén Katalin: Pillangó-köd

30x40 cm, akril, farost

N. Sebestyén Katalin: Karácsonyi álmotázás

Csillagokat fürkészem a tiszta égen,
egy csillagot keresvén a mélykék
végtelenbe merülő, hullámzó
világűr-tengerében.
Lassan megszűnnek az árnyak,
félrevert harangok is elnémultak.
Bővizű forrásként tör fel könnyeim árja,
a távoli csillag selyemfény-fátyla
gyöngyeimet felitatja.
Mosolyra fakad ajkam
Karácsony éjszaka, emlékeim vonata
robog velem – álmvilágomba.
Suhanva száguldok csillogó,
hófödte tájon: képek villannak be
szeretteim körébe.
Rég volt: túl hetedhét határon,
többek vannak a csodás menyországban.
Gondolatom: vajon várnak-e rám
a mesés végállomáson?
Lágy szellő érinti megborzongott testem,
Angyalom közelített felém, megfogta kezem,
de ekkor a fagyos peronra megérkeztem.
Karácsony éjjelén véget ért
furcsa, álombéli utazásom.

Viola Éva: Advent

Napsugár már csöndesen szendereg,
dombok felett nesztelen átlebeg.
Köd vesz körbe, csüggedve imbolygok.
Fagy leheletben imát mormolok.

Várakozó reménnyel figyelem,
ahogy égbolt és föld közt elveszem.
Hatalmába kerít érkezésed,
utat sejtet üdvözítő fényed.

Szeretnék a függöny mögé látni,
palackba zárt érzelmem kitárni.
Megtörni mind olyan szítkot, átkot,
mit kötekedő becsvágyó tátog.

Jó cselekedettel tisztítani,
önzés nélkül hálát adni. Értesd meg,
van másik út, hol van gondolkodás,
értelem, hol szertefoszlik kételyem.

Sóhajt hasít a kigyúlt gyertyafénye,
Koldul lelkem örök ölelésre.
Szóljon dalom szeretet hangszerén,
engedd, hogy ne csak karácsony ünnepén.

Reményi Tamás: Karácsony

Ébresztőt lehel a Mennyek Szeretet-kürtje,
 Felvirradt Karácsony hajnalán a Nap,
 Vörös fénye a szívünkbe véste:
 Szeretettel van irántunk a Teremtő minden nap!

Angyalszárnyakon érkezett az áldás,
 Jut belőle mindenkinek: felnőttek, gyermeknek!
 Kedveskedő intelem az Égiek száján:
 „Hódoljatok az ember iránti szeretetnek!”

Díszelő fenyőfa illata terjeng,
 Alá, az öleléssel sok ajándék kerül.
 Csengettyűk és kürtök hangja zeng,
 Lelkünk most örömmünnepet ül!

Hirt Aliz
 kézműves munkája

Prokopecz Ferencné
 kézműves munkája

Prokopecz Ferencné
 kézműves munkája

Pánti Anna: Tavaszra várva

Várom a tavasz ébredését,
 simogató lágyszellő érintését.
 Virágba borulna agancsom
 nem csodálkozom
 a természet parancson:
 mindig új rügyek bomlanak,
 téli homályok eloszlanak
 újjászületik minden a fényben
 s talán a szív is itt benn!

Hirt Aliz
 kézműves munkája

A Tél című verset Janicsák Jánosné mondta el nekem szeretetből, én szeretettel adom tovább.

Túrmezei Erzsébet: Tél

Jó Atyánk, Te elaltattad
 a földet és betakartad,
 mint a fáradt gyermeket.
 Neked mindenre van gondod.
 Most a hideg télben mondok
 jószágodról éneket.
 Hiszen a fagy sem ítélet.
 Azért is áldalak téged.
 Szent kezedből, Istenem,
 kemény tél is kegyelem.
 Hogyan nyílnék szám panaszra,
 bár a földet tél havazza,
 s vad szél rázza ablakom?
 Boldog betlehemes ének
 kél szívemben, míg a szélnek
 süvöltését hallgatom.
 Szegényes jászlán szívemnek
 ott a betlehemi Gyermekek,
 s ragyogva árasztja szét
 életadó melegét.
 Karácsony szeretetével,
 nagy örömmel át
 át a hideg teleken,
 át a hólepett határon
 utam énekelve járom,
 s mindenkinek hirdetem.
 Osztom, osztom drága kincsem,
 s fogyta nincsen, vége nincsen.
 Zengem a dicséretet:
 Legnagyobb a szeretet!

Szedő Tibor: Télkarc

Szél fésül lombtalan ágakat,
 november gyűjt jégvirág-szirmokat.
 Tél ír természet füzetébe hangokat,
 ég tereget a magaslaton éjjeli álmokat.

Táj az arcát hó kendőjével elfedi,
 hús hajnal mennyi könnyét felszedi.
 Tél az ősz nedves csókját nem feledi,
 emléke szakadó fonalát elengedi.

Tél kosarában zúzvara és dér,
 sötét erdő csak egy kis fényt kér.
 Hűséges fakéreg sosem ledér,
 fáradtan dőcög az időszakér.

Hermann Marika: Hóvirág

A februári hó alól kikandikál egy hóvirág,
 Szirma, mint a csengettyű, színe, mint a mirtusz ág.

A zöld levélkék hiedeték, múlik már a hideg tél,
 Erőlködhet hó és jég, ő már tavaszi vendég.
 Meleget hoz, olvadást, madárdalt, víg kacagást.
 S mint mesebeli álmot, csodáljuk a kis virágot.

Szirma, mint a csengettyű, színe, mint a mirtusz ág,
 A februári hó alól, ránk mosolyog a hóvirág.

Váradi Klára: Tél szépsége...
 2. Tanulmány Olaj, vászon

Kanizsa József: Jön a tél
 (A Magyar Kultúra Lovagja)

Ködök hada ha jön
 Lassú tutaj hozza
 Hegyek magas ormát
 Körbe is fodrozza

Némul a madárraj
 Csak a kánya károg
 Egyre nő, vastagszik
 Tó-hátán a hályog...

Cserna Ferenc: A nagy találkozás (Karácsony)

Egy régen olvasott rövid történet nyomán született meg az alábbi írásom:

Baal, a félárva fiú már évek óta szolgált Huadnál, egy jómódú gazdánál. A gazda birkanyáját őrizte.

Egyik este a gazda hiába várta Baalt és a nyáját, azok nem jöttek haza napszálltára, mint máskor. Kiment hát a mezőre, és elindult abba az irányba, amerre a fiú legeltetni szokott.

Vagy egy órányi járásra volt már a házától, amikor találkozott egy emberrel.

-A Mindenható legyen Veled! - köszöntötte, majd megkérdezte tőle - Mondd jóember, nem láttál egy fiút, aki a nyájamat terelte? A kétkolompos vezérürüről könnyen felismerhetők!

-Legyen Veled a Teremtő mindenkor! - köszönt vissza a férfi. - Látnod azt a fényes csillagot az ég alján? Arra keresd! - felelte és tovább ment.

Huad elindult a csillag irányába. Átkelt a völgyön, át a dombokon.

Már órák óta gyalogolt. Messzire került az otthonától, bizony, nagyon elfáradt már, amikor a gyalogút mellett észrevett egy követ. Úgy gondolta, megpihen rajta. Ültében meglátott egy pislákoló fényt a távolban. Összeszedte a maradék erejét és tovább indult a fény felé. Közelebb érve látta, hogy a fény egy faluszéli istállóban világít! A csillag pedig, amit követett, éppen felette ragyog! Már egészen közel járt, amikor megpillantotta a nyáját. A vezérürü is felismerte, és barátságos bégetéssel üdvözölte. A csillag bevilágította a környéket. Az egész nyáj ott legelészett a réten.

A gazda a szemével a fiút kereste. Baal az ajtó előtt állt, és befelé nézett, ahol a mécses fénye világított.

Huad odament, és ő is kíváncsian benézett az istállóba. Egy javakorabeli férfit látott, aki a jászol mellett állt. Szemében földön túli boldogság és könny csillogott! Barátságosan biccentett fejével a jövevények felé, majd újra a jászol felé fordult. Tőle lépésnyire, egy kéve szalmán fiatal nő ült, hátát a falnak támasztva. Arcát mennyei fény öntötte el. Előtte a jászolban egy csecsemő aludt hevenyészett pólyába bugyolálva. A csecsemő felől delejes erő sugárzott.

A gazda és a fiú érezték, hogy nem minden napi

dolog történik velük. A szívüket nagy melegség járta át. Szótlanul letérdeltek egymás mellé, a szemüket nem tudták levenni a kisdetről.

Sokáig térdeltek az ajtóban, amikor a jászol mellett álló férfi újból rájuk nézett és barátságosan feléjük intett.

A gazda mozdult először. Felállt és odalépett a bent álló férfihez.

-A Mindenható legyen Veled! Bizonyára idegeinek vagytok erre felé. Látom, csodás esemény történt veletek. Kérlek, fogadjatok el tőlem egy fiatal birkát ajándékkul, hogy legyen mit ennetek. Ezután oda fordult a fiatal nőhöz:

-A Teremtő áldása legyen rajtad asszony! Ezt a gyapjú mellényt fogadd el Tőlem, erre most Neked nagyobb szükséged van, mint nekem! - mondta, és átnyújtotta mellényét az asszonynak. A férfi szólalt meg:

-Legyen Veled a Teremtő mindenkor! Köszönöm a jóságodat, elfogadjuk az ajándékod, amit a Mi Urunk ezerszeresen fogja visszafizetni neked! - mondta.

Huad és a fiú elköszöntek, és elindultak hazafelé, maguk előtt terelve a nyáját.

Útközben egy angyal tűnt fel előttük és így szólt hozzájuk:

-Örvendjétek és dicsérjétek a Teremtőtöket, mert láttátok a ma született fiút, akit a próféták már századokkal ezelőtt megjövendöltek! Dicsőség a Mindenhatónak a mennyben! - zengte, majd eltűnt a szemük elől.

Mire a gazda és a fiú felocsúdtak a nyáj igen csak előre haladt. Lépteiket megszaporozva siettek utánuk.

Egész úton hazafelé az Urat dicsőítették és imádkoztak.

Hamar híre ment az éjszakai látogatásuk történetének. Mindazok, akik hallották, magasztalták a magasság Urát.

Később azt beszélték az emberek, hogy a környéken még több pásztor is látogatást tett azon az éjen az újszülöttnél.

A vidék felett Isten áldása lebegett. Béke és szeretet költözött az emberek szívébe.

Esztendőre Haud ezerrel több birkát számlálhattott.

Németh Nyiba Sándor: Kifoszt halkan

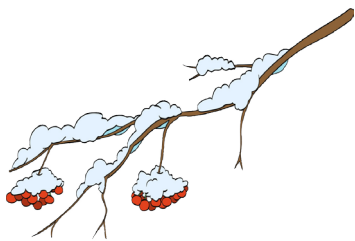
(A Magyar Kultúra Lovagja) (szonett)

Filozófiám tudománya megtört.
Az idő fogytán sántít minden eszmém.
Ördögi körben keringek vénülön.
A sötét tudatomba menekülnék.

Körmönfont eszem öntörvényűen dönt.
Szétdobálja a letétek emlékét.
Magházban szunyókálok, megőrülök.
Névtelen jelenem még jövőt remél.

Konokul suhan a megtévedt létem.
Erőszak hever a kihalt igazban.
Égi köszöntőt fúj a vétlenségem.

Egy nagy szem ver meg fentről, elátkozva.
Esélytelenségem megkötöz éjjel.
Elrabolja mindenem, kifoszt halkan.

Figula Csaba: Varjú károg...

Varjú károg a fák alatt,
Azt hirdeti "Bolond ki marad!"
Gólyák is rég útra keltek,
Télre új otthont keresnek.

Hamarosan hideg szél jön,
Tél anyóka nagyot köszön.
Jól megrázza a paplanját,
Friss hó lepi el a határt.

Buta varjú ne károgjál,
Ne ijesztgessél minket már.
Jól begyújtunk a kályhába,
Fittyet hányunk anyókára.

Meleg lesz így minden házban,
Nem öltözünk nagy subába.
Tavaszt várjuk mi lelkesen,
Mosolyogva szeretetben.

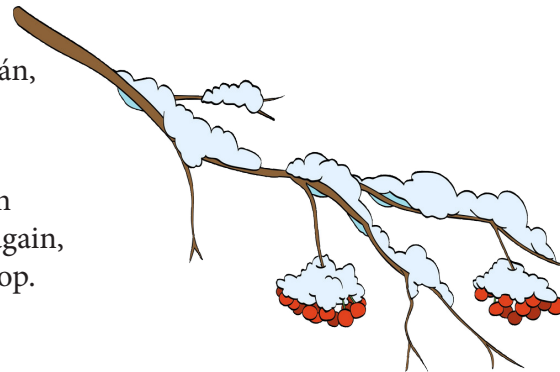
Hermann Marika: Téli haiku csokor

Január hava
Erdő álmát vigyázza,
Csilingel a szán.

Szécinege a
Kertemben zengi dalát
Eliszkol a tél.

Madáretető
A hólepte fa ágán,
Zöldike dalol.

Zúzmara csillan
A csupasz fák ágain,
Napfény jeget lop.

Eliza Wolf: Újévi forduló

Eljött végre az év utolsó napja,
Mire is gondoljak, jóra vagy rosszra...
Mi is volt a több? Hát persze hogy a jó,
A rosszat feledjük, említésre cseppet sem méltó.

Szép volt a tavasz, örültünk a fénynek,
Ragyogott a napsugár, ébredt a természet.
Esőisten áztatta a földnek vetését.
Örömmel néztük a magvak kelését.

Jött aztán a nyár, csupa öröm, ragyogás,
Vidámság, boldogság, végtelen nyaralás.
Napozás, fürdőzés, és buli után hajnalig tracssparti,
De végetért ez is, sajnos jött a suli,
És ezután már nem vol semmiféle buli!!!

Beköszönt Szeptember, figyelmet követelt,
mert ugye mégiscsak egy tekintélyes „ember”!
Beérett a gyümölcs, kéklett a szőlő,
mindenki szüretelt, forrt a must,
Víg dal szállt mezőn, hegyeken,
Hízott a sertés, és várta,
hogy egyszer csak belőle, hurka legyen!

Jött is a November, hűvös széllel, sűrű lombhullással,
Mindenki, ki tehetett behúzódott meleg otthonába.
Teltek a napok, ünnep közelgett...,
de nem is egy... kettő, három is!
KARÁCSONY, SZILVESZTER, ÚJÉV...
Kiktől minden szerető szív egymáshoz fordult,
És tiszta szívéből, lelke legmélyéről, Boldogsággal csordult.

Váradi Klára: Kedves emlék

Orosz Zoltánné: Csak álltam...

Csak álltam... Az eső kopogott a vállaimon, éreztem, ahogy folyik le az arcomon. Vártam a falhoz dőlve, közben elmélázva figyeltem a pocsolyákon átgázoló autókat. Ilyen ez az ősz, csupa szín, illat, de bizony van ez az arca is. Ami most már kezdett aggasztani. Az egész nap más-hogy indult, mint szokott, így visszagondolva.

Állásinterjúra indultam, mindent eltervezve, frissen vasalt kiskosztümben, beszárított frizurával... Már otthon kisebb problémákba botlottam, szó szerint. Mind a hét macskám a lépcsőn keresztül húzta a számításaimat, kisebb-nagyobb botladozásokkal sikerült lejutnom... Majd útközben dőbentem le, hogy bizony csak egy bizonyítvány van nálam, a többi kettő otthon pihent a szekrényben. Próbáltam vidám maradni... Sikerült is egy darabig.

Mivel maradt időm bőven a találkozóig a leendő főnökömmel, így betértem egy kis sarki kávézóba. Egy ablak melletti asztalhoz ültem, az asztalra kiterített újságot meglátva lapozni kezdtem, ekkor zajt hallottam magam mögött. Egy férfi telepedett le a székre, kellemes, fűszeres parfüm illat csapott meg. Lesütött szemmel figyeltem arcvonásait, apró borostáit, hallgattam kellemes hangját. Ekkor zavartan kihúztam magam, s ahogy megérkezett a kávé, hevesen magamhoz kaptam, s a blézeremen landolt.

Éreztem, hogy arcom pipacs-vörössé lett. A fiatalember mögöttem kuncogott az orra alatt. Ekkor éreztem gyorsan fizetnem kell. Felpattantam, s pillanatok alatt az utcán találtam magam. Fél órám volt, ennyi maradt csupán. A ruhám, önérzetem romokban. S ekkor megindult az égi áldás, felhőszakadás formájában. A járókelők esernyőiket előkapkodva bökdöstek, rohantak... Sietve keresni kezdtem egy kis beugró részt, hogy legalább a sminkem ne csináljon belőlem valami indiánt. S ekkor, mivel volt időm bőven elmerengtem ezen a napon. Volt időm, amire mostanság nem igen. Kérdések, válaszok törtek fel elő bennem, ahogy az esőcseppek kopogtak a kövön. Merre tartok, hova visz az utam? Valóban jó irányban haladok, biztosan ezt akarom?..

Csak álltam, a szám mosolyra húztam! Elállt az eső, elkéstem, de már nem érdekelt. Mint a gyerekek beletoccsantam egy pocsolyába. Örültem mindennek, ami elém sodródott ezen a kacifántos napon. Hisz minden jelként érkezett hozzám, hogy nem minden áron kell ez a jövőkép. Elkéstem áldani ezt a szeptemberi napot. Vidám-ságomban ismerős illatot éreztem, de ez nem a kellemes ősz avar illata volt. Felnéztem, s ott állt Ő, a kávéházból. Újra csak álltam... Álltam, s néztem, de már nem voltak kétségeim, hogy merre akarok menni tovább...

Subidubi Dagomér bolond kalandjai (mese)

Orosz Zoltánné rajza

Élt egyszer valahol, nem is tudom, hogy hol, egy bolond király, s annak egy bolond lánya. A bolond király megparancsolta az öröknek, hogy hirdessék ki a faluban, annak adja az egész királyságát és a bolond lányát, aki kiállja a három próbát.

Az első próba az volt, hogy a keserű fűvet meg kellett édesíteni, a második próba pedig, hogy a legsötétebb erdőben lévő bolongombát meg kellett gyógyítani, a harmadik pedig megszelídíteni a vadkörtét. Nagyon sokan jöttek, próbálkoztak, de senki nem járt sikerrel. Ám jött egy daliás fiú a közeli faluból, Subidubi Dagomér – hívhatjuk Dagszinak is –, aki szintén hallott a próbatételekről, és elhatározta, hogy próbára teszi magát.

Dagszi közeli ismerősének volt egy csodafűszere, amivel bármit meg tudott édesíteni. A fiú ezt a csodafűszert kölcsönkérte, leszakított egy szál keserű fűvet, rászórt egy csipetnyit a kölcsönkért fűszerből, a király elé vitte, hogy kóstolja meg. Majd ezt mondá neki:

- Királyom, uram, teremtőm, ez édes, mint a méz! Kóstold csak meg!

A király megkóstolta, s hát lássatok csodát! A keserű fű íze mézédessé vált. A fűszer csodát tett. A király meg szeretne volna tudni a receptet, ám Subidubi Dagomér ezt felelte:

- Uram, királyom, nekem is vannak titkaim, nem árulhatom el. De cserébe adok neked egy keveset, hogy bármit meg tudj vele édesíteni.

A király örömmel fogadta az ajánlatot, és a fűszert jól elrejtette a kincstár mélyén.

Eljött a második nap, amikor is Dagszinak el kellett mennie abba a sűrű, sötét erdőbe, ahol egy vén boszorkány lakott. Eddig senki nem merte ide betenni a lábát, ám Dagszi legyőzte félelmét, bekopogott a boszorkány házának ajtaján, és illedelmesen köszöntötte.

- Jó napot, öreganyám, én lennék Subidubi Dagomér. Azt hallottam, te tudsz nekem segíteni.

- Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, különben már nem élnél! Segítek neked, mert illedelmes

voltál hozzám. Különben hol jársz erre, ahol a madár se jár?

- Én csak egy bolondgombát keresek, amit meg kell gyógyítani, hogy okos legyen, segítesz megtalálni?

- Nem kell keresned, hiszen itt van a szemed előtt. Ezzel a boszorkány elővette a varázspálcáját, meglegyintette vele a varázsgömbjét, és hipp-hopp, máris ott termett a bolondgomba.

- És hogyan lesz ebből okos gomba?

- Este, mielőtt elalszol, készíts neki varázskönyvekből egy szép házikót, és abba rakd bele. Majd én adok neked varázskönyveket. Meglásd, reggelre benne lesz az okosság!

Dagszi megfogadta a vén banya tanácsát, és mindet úgy tett, ahogy mondta. Reggelre a bolondgomba olyan okos lett, hogy maga Dagszi is elcsodálkozott rajta.

Megkérdezte a gombától:

- Hé, te gomba, ha olyan okos vagy, mondd meg nekem, hány betűből áll a magyar ábécé?

- Hát..., ha jól emlékszem, 44-ből, remélem, ezt te is így tudod!

A gomba nemcsak megokosodott, de még beszélni is megtanult! Maga Dagszi is elámult ezen, ugyanis olyan könyveket rakott köré, amelyek nemcsak okossá tették, de még beszélni is megtanították a gombát. Fogta magát, s az okos gombával szaladt is a királyhoz, aki – próbára téve Dagszit – ezt kérdezte a gombától:

- Hány okos gomba létezik ezen a világon?

- Felséges királyom, még a bolond is tudja, hogy rajtam kívül nincs még egy a föld kerekén.

Elcsodálkozott a király a válaszon, és megkérdezte Dagszit, megtarthatja-e a gombát.

- Uram, királyom, fogadd tőlem ajándékul, s fordítsd a birodalmad hasznára!

A király köszönettel fogadta az ajándékot, és ezt is jól elrejtette a kincstár legbelső zugába.

Eljött a harmadik nap, s ezzel a harmadik próba ideje. Meg kellett szelídíteni a vadkörtét. Ez a körte az Óperenciás-tengeren túl lévő eldugott szigeten, annak is a közepén álló öreg körtefa legtetején lógott. Subidubi Dagoméznak eszébe jutott a varázspálca és a varázsgömb, és mielőtt nekilátott volna a harmadik próbát teljesíteni, elkérte azokat a boszorkánytól, aki szívesen oda is adta.

Így hát legyintett egyet a pálcával, és azonnal ott termett, egyenesen a körtefa tetején. Ott mérgeződött a vadkörte. Leszakította, s kezében a varázsgömbbel s a pálcával egyet csettintve ezt mondta:

- Hipp-hopp, szelídülj meg, te vadkörte! S abban a szempillantásban a körte egy mosolygós, vidám gyümölcsé vált, és barátságos hangon ezt mondta Dagszinak:

- Köszönöm, hogy megtörted a varázslatot, és megszelídítettél, hisz egy gonosz boszorkány elvarázsolt engem. Jó teted helyébe jót várj, teljesítem bármilyen kívánságodat!

- Tégy engem boldoggá azzal, hogy a jövődöbeli feleségemet okossá teszed!

- Menj utadra, s meglásd, hogy amit kívántál, rögvest teljesülni fog.

Dagszi suhintott egyet a varázspálcájával, másik kezében a varázsgömbbel, benne a körtével, és egyszerűen ott termett a király előtt.

- Felséges királyom, teljesítettem a harmadik próbát is, íme, a megszelídített körte, nézd, milyen mosolygós, vidám! Tégy vele kedved szerint! Ugye, most már megillet a királyságod és a lányod keze?

A király – látva a megszelídített vadkörtét – így szólt örömeiben:

- Becsületem szerint, ahogy ígértem, neked adom leányomat és a királyságomat. Legyetek nagyon boldogok!

Szolgáinak pedig megparancsolta, hogy a körtét jól zárják el a kincstárába. Másnap elővette, jóízűen megette, és csodák-csodája! Egyszeriben olyan bölcs lett, hogy messze földre is eljutott a híre.

A királyi udvarban nagy lakodalmat csaptak, és boldogan éltek, amíg meg nem haltak.

Aki nem hiszi, járjon utána.

Batuska Lotti

5. osztályos tanuló

Gyóni Géza Általános Iskola Dabas 2

Kézműves alkotások legifjabb alkotóinktól

Betlehem

Anyaga: fa alap, rafia, filc, fagyoló, kis kávétejszínes kapszula.

Készítette:
Müller Enikő (9 éves)

Készítette:
Müller Kitti (8 éves)

Mitták Ferenc: Régi Karácsonyok

(Nagyapám meséi)

Váradi Klára: Csendélet

A XX. század közepén, az 50-es években, komoly tél, nagy hidegek és nem egyszer térdig érő hó jellemezte a novembertől február végéig terjedő időszakot. Természetes hát, hogy a karácsony este is fogvacogtató hideggel és fehér tájjal köszöntött ránk. Gyakran ezen a napon, december 24-én, azaz Szenteste is nagy pelyhekben hullott a hó. A házak környékének rendbetétele, a hóseprés, az állatok etetése is délután négy órára már befejeződött. A családok behúzódtak a házaikba. Csak a hófedte háztetők kéményeiből gomolygott a fekete vagy szürke füst, attól függően, hogy mivel fűtöttek az emberek. No meg az apró ablakokon szűrődött ki a petróleumlámpák fénye, hiszen ekkorra a villanyáram még nem volt általános a falvakban.

Szóval az 1950-es évek közepén – emlékezetem szerint 1955-ben – a szülőfalumban, Gyónon is a Szentestére készülődünk. Ekkor szintén zimankós tél tört rá a falura. Hullott a hó, jeges szél süvített a házak között. Mire sötétedni kezdett – ami délután fél négy, négy óra tájban már bekövetkezett – ott szorgoskodtunk kis házunk mestergerendás nagyszobájában.

Édesapám már felállította a borovicskafát, ez volt a sűrű ágaival a karácsonyfánk. Édesanyám irányításával a két testvéremmel együtt feldíszítettük a fát. Jutott rá ezüst és rózsaszín sztaniolpapírba csomagolt dió, égetett cukor, habcsók, alma, némi ezüstös-csillámló papír, gyertyák és igazán csak pár szem csokoládés szaloncukor. Meggyújtottuk a gyertyákat, és mindenki megkapta az ajándékát, amelyek általában praktikus használati tárgyak – sapka, zokni, sál, kesztyű, ing, cipő – voltak. Mindennek nagyon örültünk. Korán, már öt óra körül elfogyasztottuk a karácsonyi vacsorát, ami hagyományosan halászlé és mákos guba volt. Ezt követően pedig különböző sütemények, gyümölcsök – alma, dió, birsalma, aszalt szilva és szőlő – kerültek az asztra.

Mi gyerekek, az unokatestvéreinkkel találkozáskor, olyan fél hat tájban elindultunk kántálni, azaz boldog karácsonyt köszönteni. A csapatban olyan heten, nyolcan voltunk. Kucsmáinkat jól a fejünkre húztuk, és a hótaposó nagy bakancsainkban, csizmáinkban megindultunk a nagy hóesésben a környékben lakó rokonok, ismerősök házaikhoz. Megálltunk az ablakok alatt, és a csapat vezére bekiáltott: „Meghallgatják az Isten igéjét?” Általában „igen” választ kaptunk, mire a vezetőnk vezényletével rázendítettünk:

Mennyből az angyal lejött hozzátok,
Pásztorok, pásztorok,
Hogy Betlehembe sietve menvén,
Lássátok, lássátok.

Istennek fia, aki született
Jászolban, jászolban,
Ő léssen néktek üdvözítőtok,
Valóban, valóban...

Így énekeltük végig az összes strófát, jó hangosan, hogy a házbelik hallják. Amikor végeztünk az énekkel, kinyitották az ajtót, és behívtak bennünket a szobába. Megkínáltak süteménnyel, mellette kaptunk gyümölcsöket és a rokoni házakban pár fillér zsebpénzt. Tényleg pár fillért, ami általában húsz fillértől egy forintig terjedt. Később ezen a pénzen a csapat megosztozott. Néhány mondatos beszélgetés után máris mentünk a következő házhoz. Volt olyan is, hogy a „Meghallgatják az Isten igéjét?”

kérdésünkre „nem” válasz érkezett. Ilyenkor némi dohogással a következő házhoz mentünk. Egy ilyen kántálás során nyolc-tíz házat tudtunk meglátogatni, mivel este nyolc órára be kellett fejezni az utat. Hazafelé megosztottunk a gyümölcsökön, süteményeken, pénzen.

Otthon jól levertük magunkról a havat, levetkőztünk és csatlakoztunk szüleinkhez és a hozzánk időközben érkező rokonokhoz. Otthon is elénekeltük a „Mennyből az angyal...”-t, és beszámoltunk arról, hogy kiknél jártunk.

Emlékszem, hogy 1955-ben az apai nagyapámék és nagybátyámék töltötték velünk a Szentestét. A felnőttek beszélgettek, bort poharazgattak, mi gyerekek pedig a kemencepadkára vagy a kis sámlikra húzódva figyeltük a beszélgetést, a különböző érdekes történeteket.

Apai nagyapám (id. Mitták József 1888-1960) szeretett mesélni, mindig szívesen hallgattuk őt. Mikor látta, hogy mi, gyerekek is odafigyelünk, belekezdett egy történetbe.

-Tudjátok, fiaim és unokáim, a mi családunk mindig szabadságszerető, önállóan dolgozó és az igazáért kiálló emberekből állt. Az én nagyapám – aki tinektek a dédapátok, a gyerekeknek az ükapja volt – részt vett az 1848-49-es szabadságharcban. Miként mesélte, azokban a szép, forradalmi napokban a Felvidéken, Pozsonyban élt a családjával együtt. Még csak húsz éves volt, de az események magukkal ragadták őt. Pestre utazott, és jelentkezett a megszervezett honvédseregbe. Úgy hozta a sors, hogy Erdélybe került, az ottani sereghez. Büszkén emlegette, hogy 1848 december elején az erdélyi sereg főparancsnoka, Bem József lengyel tábornok lett, s ő pedig az általa vezetett egységben szolgált honvédként. Bem „apó” – a katonái így emlegették – nagy eréllyel újjászervezte a vereségektől szétzilálódott sereget, és az osztrák császári csapatok ellen támadásba ment át. Sorozatos győzelmeket aratott, és 1848 karácsonyára Kolozsvár alá nyomult. Karácsony napján, december 25-én Bem serege bevonult Kolozsvárra. A nagyapa mesélte, hogy csodás karácsony volt. A városba vonuló honvédeket a kolozsváriak ünnepelve, zöld fenyőágakat lengetve, harangzúgás közepette fogadták. A hős honvédeknek a város főterén vendéglátást is szerveztek. Kenyeret, sült húsokat és bort hordtak a harcokban megfáradt katonáknak. A honvédek és a lakosság együtt éltette a szabadságot, a magyar függetlenséget és a karácsonyt.

Nagyapa megállt a mesélésben. Könnyes lett a szeme. Megtörölte a zsebkendőjével. Körbenézett, és felemelte a poharát.

-Igyunk a magyar szabadságra, a hős 1848-as honvédekre, a mi dicső őszünkre, a nagyapámra, akit Mitták Jánosnak hívtak.

A felnőttek fenéig ürítették a borospoharakat. Nagyapa pedig folytatta a történetet:

-Szóval ott hagytam abba, hogy a magyar honvédek gyönyörű karácsonyt teremtettek 1848-ban Kolozsvárnak. Mindenki együtt örülhetett a kis Jézus megszületésének és a szabadságnak. A honvédek még karácsony másnapját, december 26-át is Kolozsvárott töltötték. Pihenték az addigi harcok fáradalmait, és barátokoztak a városbeliekkel. Bem tábornok innen fordult kiáltvánnyal Erdély népéhez, és a különböző nemzeteket megbékélésre szólította fel. Aztán december 27-én a honvédek Bem vezetésével tovább vonultak Kolozsvárról, hogy egész Erdélyt visszafoglalják a forradalom számára. A nagyapám élete végéig meleg szavakkal emlegette az 1848-as kolozsvári karácsonyt és annak felemelő érzését. A jézusi szeretet, az együttérzés, a szabadság összekovácsolta az embereket. Ez a jeles őszünk, János, végigharcolta az erdélyi hadműveleteket, aztán 1849 kora nyarán, immár őrmesteri rangban megsebesült. Kolozsvárott ápolták, a szabadságharc leverése után pedig ott bújtatták, majd visszasegítették Pozsonyba. Úgy tudom, hogy a megtorlásokat sikerült elkerülnie. Apám mesélte, hogy az 1848-as honvédszázadának egy zászlódarabkáját a nagypapa mindig a szíve felett hordta, majd vele együtt temették el azt. Hát, fiaim, szép idők voltak akkoriban, és szép lehetett az elmesélt kolozsvári karácsony. A mai karácsony is békés, örömteli, együtt ünnepelhetünk. Nagy dolog ez, becsüljük meg.

Nagyapám befejezte a mesélést. Kicsinyig hallgattak, borozgattak még, egy-két karácsonyi dalt is elénekeltünk, aztán a rokonok hazaindultak. Talán már tíz óra múltott. A mi családunk is nyugovóra tért. Csak sokára jött álom a szememre: a kántálás élménye és az 1848-as honvéd ükapám szép kolozsvári karácsonyának emlékei villogtak a gondolataimban.

Régi karácsonyok, máig ható tanulságokkal.

Reménysugár

Pár éve, karácsony előtt meghívást kaptam a dabasi Reménysugár Fogyatékosok Napközi Otthonába, mint mesemondó. Izgatottan, és nagy szeretettel készültem. Amikor megérkeztem szívmelegető meglepetés fogadott. A kedves gondozónő intésére egy vak fiú harmonikázni kezdett, és nekem énekeltek:

*“ Szálljatok le, szálljatok le karácsonyi angyalok,
Zörgessetek máma este minden kicsiny ablakot,
Palotába, és kunyhóba nagy örömet vigyetek,
Boldogságos ünnepet.”*

A szívem repesett, mint ahogy attól is, hogy a fogyatékkal élő ifjak és idősek lelkes és aktív részesei voltak a mesémnek. A műsor után megajándékoztak az általuk készített ajándékokkal, de ez még nem minden. Búcsúzóul néhányan az ajtóig kísértek, miközben szívemhez szólt a harmonikaszó, lelkemhez az énekük:

“Kell még egy szó, mielőtt mennél, kell még egy ölelés, ami végig elkísér...”

A meghatottság könnyei gyűltek a szemembe, és hosszú ideig azon töprengtem, hogy amit én adni tudtam, az eltörpül az mellett, amit tőlük kaptam.

Reménysugár-szeretetsugár. Róluk adunk most hírt Antal Erzsébet Tünde, a kedves gondozónő közreműködésével.

Hermann Marika

Antal Erzsébet Tünde: A legnagyobb: a szeretet

A Reménysugár egy napközi, fogyatékosok napközije Dabason. Ott dolgozom. Jó hely. Vannak közöttünk sánták, bénák, vakok és siketek, értelmi fogyatékkal élők, kicsik, nagyok, fiatalok és öregek. Aki tud és kedve van, dolgozhat igazi fizetésért is. Játsszunk, tanulunk. Változunk, alakulunk.

A fogyatékosok élete elég sivár - mondta egyszer egy érintett szülő. A Reménysugár tesz róla, hogy ez ne maradjon így. Csodát tenni nem tudunk, de a csodák - ez köztudomású - megtörténnek velünk időről időre. Csak észre kell venni és kivárni türelemmel. Ebben mi bajnokok vagyunk.

Mondok egy példát: Ősz volt. Leveleket gyűjtöttünk. Totya is hozott és eldicsekedett, hogy az övé a legnagyobb. Totya nem lát. 13 évesen került először közösségbe, a vakok iskolájába. Ha valamit a fejébe vett, nehezen lehetett meggyőzni az ellenkezőjéről.

- Mutasd a leveledet! Milyen levél ez? - kérdezték tőle.
- Ribizli, mert a ribizlinek nagy levele van - bizonygatta Totya.
- De nem! De nem! - kiáltozták a többiek.
- Hogyan lehetne igazságot tenni? - töprengtem. - Hozzatok jó nagy leveleket, én is hozok! A többit majd meglátjuk - mondtam.

Összegyűjtöttünk egy csomó nagy levelet: káposztát, szivarfát, laput, tormát, és megkértük Totyát, hogy feküdjön le a szőnyegre. Rápakoltuk a leveleinket.

- Nos?
- Most már látom...- lelkendezett.
- Mit látsz?
- A ribizlinek tényleg nagy levele van! Átölel és betakar engem...- mondta, mert ő ha valamit a fejébe vett, nehezen lehetett meggyőzni az ellenkezőjéről.

Idén karácsonykor nem hívhatunk vendégeket, és azt sem tudjuk, nem fognak-e újra bezárni minket. Pedig a karácsonyfa alatt szívesen mesélnék el régi történeteket, amik a napközinkben megestek hébe-korban.

A magam nevében is, meg mindannyiunk nevében áldott ünnepeket, vidám télidőt kívánok. „A ribizlinek nagy levele van!” - Antal Erzsébet Tünde

Reménysugár - szeretetsugár: Fogyatékkal élők rajzai

“Jól csak a szívvel lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”
Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg

Pánti Anna

A Gyóni Géza Irodalmi Kör Alkotói Teadélutánján 2020. október 26.-án vendégünk volt Pánti Anna operaénekes, az Opera nagykövete, költő. Pánti Anna így vall önmagáról:

Vallom: a művész feladata a lélek csókjának átadása.
Így próbáltam szolgálni a művészetet - különösen az OPERA műfaját - egész életemben.

Művészi hitvallásom:

Színekkel, szavakkal, dallamokkal,
álmodva alkotni – gondolattal...
a megfoghatatlant
bilincsbe zárni egy pillanatra,
s az áhítat nyugalmát
ráerőltetni a lázongó akaratra!
Fájdalmak kútjának mélyére hullani,
vagy egy hintáról elrugaszkodva
szállni, repülni oda,
ahol nem ér el a fájdalom,
nincs keserűség, borzalom!
Csak az alkotás az oltalom!
A végtelenbe feszített időben
bánat pillanatok gyöngysora lebben
és mégis alkotni kell,
hogy életünknek értelme legyen!
S akkor megérezzük,
hogy kézen fog az Isten!

Az erdélyi tanítónőtől... a Guinness rekordot éneklő operaénekesig, útja igen változatos volt.

Pánti Anna operaénekes, költő a Hariclea Darclée (ejtsd: Dárklé) Énekverseny különdíjasa, Bartók – Pásztory díjas, az Erkel – Kodály Nemzetközi Énekverseny Erkel díjasa, a Magyar Állami Operaház ösztöndíjasa, majd szerződéses magánénekes, jelenleg az Opera Nagykövete, meghívottja a Rio-i Nemzetközi Énekversenynek és a Sao Luis-i Operafesztiválnak.

Több mint 200-szor énekelte az Éj Királynő szerepét, Mozart : A varázsfuvola című operájában – 11 különböző rendezésben itthon és külföldön.

Ezzel a szereppel debütált Budapesten az Erkel Színházban. Híres szerepei az Éj Királynője mellett többek között: Olympia, Norina, Ámor, Gara Mária, Melinda, Annuska, Árnika, Zerbinetta, Lammermoori Lucia.

Nevéhez fűződik a 2000-es Lammermoori Lucia Guinness Record: három egymást követő estén énekelte Lucia címszerepét óriási sikerrel Budapesten.

Baranyi Ferenc CASTA DIVA című monodrámájában is láthatta a közönség.

Ebben Schodelné Klein Rozália életét mutatta be, aki az első európai hírű magyar operaénekesnő volt. Pánti Anna művésznő Komolyzenei Klubot vezet az Óbudai Társaskörben és több Művészeti és Irodalmi Körnek is tagja. Versei művészeti és irodalmi lapokban, antológiákban jelentek meg, köztük az Alkotóban is.

Nagyon népszerűek verses – zenés összeállításai, amelyeket történetekkel és saját verseivel fűszerez.

Pánti Anna: Számvetés

Nem kell búcsúzni álmainktól,
nem kell félni a vágyainktól!
Mikor szívünkre árny terül,
segítő kéz mindig kerül,
sok a jó ember... kiderül.
Vihart álmodók, fényt vivők,
lélek emelők, emlékezők,
...én ígérem és fogadom,
hogy értetek dalolom dalom!
S a Gondviselő kezével a vállunkon,
a lelkünkben hagyott lélek – lábnyomon
haladjunk tovább, a kijelölt úton!

Éj királynő szerepében

Gara Mária szerepében

Sári Katalin

Az Alkotó következő vendége Sári Katalin író, akinek a meghívására 2019. május 23.-án ellátogattunk Kiskunhalasra, a József Attila Irodalmi Körbe, a Fények és árnyak című verses-zenés műsorunkkal. Itt kezdődött a barátságunk, mely ékes bizonyítéka annak, hogy ahol a gondolatok találkoznak, ott a lelkek összefonódnak.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe bemutatkozását, és egy novelláját.

Sári Kati vagyok.

Baján születtem, Kiskunhalason élek. Városunk legnagyobb nevezetessége a világhírű halasi csipke, amely ma már hungarikum.

Tanyán nőttem fel és őrzöm ma is azokat az értékeket, melyeket onnan hoztam: Tisztesség, kemény, becsületes munka, mások segítése, az állatok, a növények, a természet szeretete és óvása.

Édesapámat korán elvesztettem motorbalesetben, helyette - édesanyám második házassága révén - kaptam egy csodálatos, jó humorú nevelőapát. Édesanyám halála után én gondoskodom róla.

Baján jártam középiskolába, majd adminisztrátorként dolgoztam 4 éven keresztül egy irodában. Nem az én világom volt. Későn érő típus vagyok, de hála Istennek csak-csak megvilá-

gosodtam egy szép napon: Pedagógus leszek. A munka világából az iskolapadba csöppentem, életem legszebb évei voltak azok a diákévek. Ma is minden évben találkozok főiskolai csapatunk.

Pedagógus pályafutásomat egy tanyasi iskolában kezdtem. Később munka mellett gyógypedagógusi diplomát szereztem, és így kerültem végleg arra az útra, ahol igazán ki tudtam teljesedni.

Két lányunk, két unokánk van. A most 9 éves Vinike /Vince/ és a 6 éves Bálintka okoz némi galibát és rengeteg örömteli pillanatot.

Több mint két éve a nyugdíjas éveket próbálom megtölteni étellel, vidámsággal, tartalommal. Nagyon szeretek olvasni, főleg jó verseket. Hobbim a kerékpározás, rejtvényfejtés. Imádok zenét hallgatni, nagyokat beszélgetni és nevetni. Írok is. Műfajom a próza, ezen belül a riport. Írásaim a Nyírségi Gondolat című országos lefedettségű irodalmi folyóiratban jelennek meg, ahol van egy saját rovatom Kávészünet címmel. Sok-sok antológiában jelentek meg szösszeneteim.

A József Attila Irodalmi Kör vezetőjeként a közösség építésére, az értékek felfedezésére, őrzésére és továbbadására törekszem.

Sári Kati: Vásárlás papával

Nemrég megbeszéltük a 92. évében járó papámmal, hogy szerdán leárazások vannak a Coop-ban. Gondosan bekarikázta a reklámújságban, hogy mire van szüksége. Érte mentem. Az autóban szemrehányással fogadott: „Későn jöttél! Hol voltál? „

- De papa, hiszen még csak 10 óra és ma kezdődtek a leárazások!

- Már mindent elkapkodtak, biztos hogy semmit sem kapok, amire szükségem van!

Igyekeztem megnyugtatni, hogy azért nem eszik olyan forrón a kását.

Először a felvágottas pulthoz mentünk.

- Miben segíthetek? – kérdezte készségesen az eladó.

Papa lapozgatni kezdte a reklámújságot, de sehol sem találta azt a felvágottat, amit bejelölt. Átadta nekem. Az utolsó oldalon megtaláltam a bekarikázott sonkaszalámit. Átnyújtotta a pult felett a kisasszonynak, nehogy eltévedezze, melyikből kér.

A háztartási vegyszereknél hosszan nézegeti a flakonokat. Megtanulta ugyanis kezelni az automata mosógépet, de épp kifogyott az öblítője.

- Sehol sem találom az öblítőt, ez itt nem olyan mint a fényképen! – bosszankodik.

- Papa, azok ott a mosogatószeresek! Az öblítők itt vannak!

Hozza az újságot és a kezembe nyomja:

- Nézd meg, hogy ugyanolyanok-e mint az újságban!

- Igen papa, ugyanolyanok, még a leárazás összege is megegyezik.

Az öblítős flakonok négy féle színűek. Mindegyiket leveszi és lecsavarja a kupakját. Megszagolja. Nekem is meg kell szagolnom. Kupak vissza, öblítő fel a polcra. A sárga színű kiesik. A művelet mostmár három öblítővel ismétlődik csak meg. Öblítő le, kupak lecsavar, szagol, kupak vissza, öblítő fel. Tanács-talan.

- Te melyiket javaslod?

- Én a fehéret.

Biztos ami biztos, újra megismételjük a hadműveletet az előbbi három öblítővel, majd a fehéret betesz-szük a kosárba.

Megnyugodva indulok a tésztákhoz. Öblítő kiválasztva, akció sikeresen teljesítve. Papa azonban nem mozdul.

- Te lányom! Gyere csak vissza!

Lelki szemeim előtt megisméltődni látom az előző folyamatot négy öblítővel, ezért megkönnyebbülök, amikor közli, hogy szerinte ilyen olcsón megéri kettőt venni. De melyiket? A sárga kiesett az első fordulóban, a fehér a kosárban, tehát nagy baj nem lehet. Már csak a kék és a barna vannak versenyben. Öblítő le, kupak lecsavar, szagol, kupak visszacsavar, öblítő fel. Eme műveletek kétszeri ismétlése után a barna flakonos öblítő kerül a fehér mellé.

A tésztáknál némi vitába keveredem papával, mert szerinte a széles metélt túl széles. A keskenyebbik szélesmetéltet kellene elvinni. Ott van ni, már látja is! Azt választja.

- Papa, az nem széles metélt, az a hosszúkás eperlevél és a levesbe való! – igazítom ki.

Így aztán a széles szélesmetélt landol a kosárban a keskeny „szélesmetélt” helyett. Időnként szeret magának porból halászlét főzni, ahhoz kell, mert gyorsan megfő.

A sörök kiválasztása már gyorsan megy: csak végig kell néznem a 8 féle sörösdoboz közül, hogy melyik a legolcsóbb. Ezután egy gyors ellenőrzés a reklámújság fotója és a valóság között. Stimme! A sörösdobozok gurulhatnak a többi áru mellé.

Indulok a pénztárhoz, papa két botjával kopogva követ. Már sorra kerülök, mikor látom, hogy eltűnt. Vajon hova lett? – tűnődöm. Az előbb még megvolt! Lepsénynél még megvolt! Kiállok a sorból és a keresésére indulok. Megtalálom őt a pékáruknál. Épp a pogácsák fajtáit kérdezi végig az eladó kisasszonnyal, aki készségesen válaszol. Van töpörtyűs, pizzás, túrós és még vagy háromféle.

- Sajtos tetejű pogácsa nincs? Mert tudja, nem szeretem a sajtot, de az a kicsi még elfér a tetején.

- Az sajnos elfogyott – válaszolja az eladó.

- Akkor nem kérek pogácsát - közli papa és két botjával kopogva a pénztár felé tart.

Újra beállok a sorba. Kockás gyógyszerári szatyrából előhalássza a pénztárcáját, amelyben gondosan csoportosítva sorakoznak a papírpénzek: külön az ötszázások, mögöttük az ezresek, kétezresek és az ötezes. Nyújtja nekem, hogy fizessek. Automatikusan a legnagyobb papírpénzzel akarok fizetni. Kiveszi a kezemből a tárcát.

- Ez így nem lesz jó. Majd én fizetek. Pont van annyi apróban.

Újját megnyalazva kiveszi a papírpénzeket, majd hozzászámolja az aprót. Szeretnék segíteni a bepakolásnál, de nem hagyja.

- Rendesen pakolj be! Majd én tartom a táskát és mondom hogyan!

Az öblítő flakonok után a sörök következnek, majd a tészta és a felvágott.

Kezembe fogom a kockás szatyrot. A két bot ismét mellettem kopog. Mehetünk a henteshez és a zöldségeshez.

Hálás vagyok, hogy papa türelemre és megfontoltságra, lassításra tanít engem ebben az örült rohanásban. Magamban mosolyogva gondolok arra: milyen jó, hogy elvihetem őt vásárolni és azt kívánom magamnak, hogy még sokáig tehessem ezt.

Sári Kati édesapja ez év novemberében örökre lehunyta szemét. Nyugodjék békében. - A Szerkesztőség

Kiskunhalas Martonosi Pál Városi Könyvtár

Dabas-Gyóni Géza Emlékszoba

Énekek Máriához

2020. augusztus 31.-ét írtunk! Ezen a délutánon izgatottan indultunk el a Gyóni Géza Irodalmi Kör találkozójára, mely a megszokottól jelentősen eltért. Ennek a találkozóznak a keretében szerveztük meg Cserna Ildikó, Liszt Ferenc díjas operaénekesnő - tiszteletbeli tagunk - "Énekek Máriához" című dal-estjét.

“Áve Maria,
Gratia plena,
Dominus Tecum
Benedicta Tu in
mulieribus,
Et benedictus
Fructus ventris tui,
Jesus.
Sancta Maria,
Mater Dei,
Ora pro Nobis
Peccatorbus
Nunc et in hora
Mortis nostrae
Amen.”

A Dabas Városi Nyugdíjasklub Egyesülete és a Gyóni Géza Irodalmi Kör szeretettel meghívja Önt és kedves családját
Cserna Ildikó Katalin
Liszt Ferenc-, és Artisjus díjas operaénekesnő
ÉNEKEK MÁRIÁHOZ
című estjére

Helyszín: Kossuth Kulturális Központ
(2370 Dabas, Szent István út 58.)
Időpont: 2020. augusztus 31. (hétfő) 18 óra

A műsorban Ennio Morricone, Puccini, Várnai Zseni, De Curtis, Caccini, C. Frank és Wolf Péter világhírű műveit hallgathatják meg az érdeklődők.

A rendezvény a „Köszönjük Magyarországot” program keretében és támogatásával valósul meg.

Köszönjük, Magyarország!

A BELÉPÉS DÍJTALAN!

A helyi Önkormányzat vezetőivel és munkatársával, valamint a dabasi Nyugdíjas Klub vezetőjével kezdtük el a rendezvény megvalósítását, a Köszönjük Magyarország program keretében.

A Kossuth Művelődési Központ adott helyet a rendezvényünknek.

A meghívókat, és az adminisztrációs feladatokat, valamint a rendezvény hangosítását a helyi Önkormányzat vállalta fel.

Az ínycsiklandó sütemények a Jávor Cukrászdának és a Dabik ügyes hölgy tagjainak a jóvoltából kerültek az asztalunkra.

A színpad csodás virágkompozíciója, Sári Edina virágkötő tehetségét dicsérte.

A színvonalas műsorfüzetet az Angry Cat Kft készítette el.

A kávé, az innivaló szintén a Dabik tagjaink a hozzájárulása volt.

A rendezvényről a Dabas Rádió, és a Dabas Televízió adott hírt.

Mi, a Gyóni Géza Irodalmi kör tagjai, mint házigazdák jelentős előkészületeket, óvintézkedéseket tettünk. Ennek eredményeként tiszta levegő, feldíszített színpad, és berendezett nézőtér, valamint megterített asztal várta a művésznőt és a vendégeket.

Vendégeink természetesnek vették a kézfertőtlenítést, a maszkviselést, és örömmel fogadták a műsorfüzetet, melyben a műsorszámok feltüntetésén túl, megismerhették Cserna Ildikó operaénekesnő életútját. Olvashatták a műsorban elhangzó verseket, tájékozódhattak a Gyóni Géza Irodalmi Kör tevékenységéről.

A rendezvény egy egyedi felvétel bejátszásával kezdődött, melyen a művésznő Dr. Török György - irodalmi körünk tagja, városunk Pro Urbe Dabas díjasa - Hitvallásunk című szerzeményét énekelte.

Ezt követte a művész és a vendégek köszöntése, majd Janicsák Jánosné tagunk elszavalta Gyóni Géza Van egy Falu című versét.

A vers után Cserna Ildikó operaénekesnő lépett a színpadra. Műsorában a termet és lelket betöltő operaáriák, filmdalok mellett, az alábbi versekben is gyönyörködhattunk a művész előadásában.

A műsor ráadás dala a Tavaszi szél vizet áraszt című népdal volt, melyet a közönség együtt énekelt a művésznővel.

Köszönjük Cserna Ildikó operaénekesnőnek a feledhetetlen dalestet.

Köszönjük mindazoknak, akik segítettek minket a rendezvény létrejöttében.

Köszönjük mindenkinek, aki elfogadta meghívásunkat, és együtt élhettük át a dal, a zene, a költészet lelket simogató csodáit.

A műsor során elhangzott versek

Reményik Sándor: Akarom

Akarom: fontos ne legyek magamnak.
A végtelen falban legyek egy téglá,
Lépcső, min felhalad valaki más,
Ekevas, mely mélyen a földbe ás,
Ám a kalász nem az ő érdeme.
Legyek a szél, mely hordja a magot,
De szirmát ki nem bontja a virágnak,
S az emberek, mikor a mezőn járnak,
A virágban hadd gyönyörködjenek.
Legyek a kendő, mely könnyet töröl,
Legyek a csend, mely mindig enyhet ad.
A kéz legyek, mely váltig simogat,
Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.
Legyek a fáradt pillákon az álom.
Legyek a délibáb, mely megjelen
És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem,
Legyek a délibáb a rónaságon
Legyek a vén föld fekete szívéből
Egy mély sóhajtás fel a magas égig,
Legyek a drót, min üzenet megy végig
És cseréljenek ki, ha elszakadtam.
Sok lélek alatt legyek a tutaj,
Egyszerű, durván összerótt ladik,
Mit tengerbe visznek mély folyók.
Legyek a hegedű, mely végtelenbe sír,
Míg le nem teszi a művész a vonót.

Várnai Zseni: Orgona

Rajtam a tavaszi szelek orgonálnak,
talán ezért hívnak engem orgonának,
április vad kedve suhogtatja ágam,
azután megfürdöm fényes napsugarban.

Orgona, orgona,
illatos muzsika,
zengő és libegő lila virág...
fürtjeim lengetem,
illatom pergetem,
szakíts le hát engem,
s légy boldog te világ,
légy boldog te világ!

Bimbaim bomlanak, virágdíszben állok,
már csak éppen május elsejére várok,
s dús lila fürtjeim zászlaját kibontom,
s orgonaillatom a világra ontom...

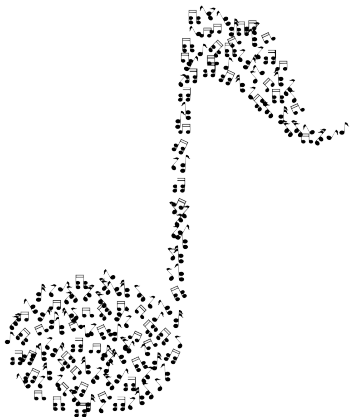
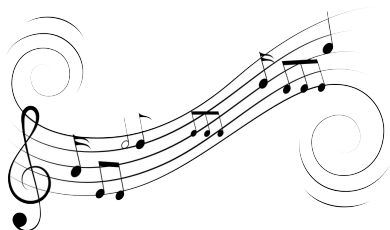
Orgona, orgona,
illatos muzsika,
zengő és lebegő lila virág...
fürtjeim lengetem,
illatom pergetem,
szakíts le már engem,
s légy boldog te világ!
Légy boldog te világ!

Gyóni Géza: Van egy falu

Van egy falu, - fehérfalú
 Templom van a közepében.
 Nekem az a kicsiny haza
 Legkedvesebb menedékem.
 Csendszerető, szántó-vető,
 Egyszerű nép lakik benne -
 Baja bár száz, sosem lármáz -
 Rábízsa a jó Istenre...
 Mégis hogyha városokba'
 Zúgni hallom már a népet;
 Sorsa ellen békületlen...
 Tudja Isten, mitől - félek...
 Úgy ostromol itt a nyomor,
 Mely kőházak falát rágja.
 Elgyötört nép rázza öklét
 Cifra, fényes palotákra.
 És ha akkor a zshivajból
 Kis falumba be-betérek -
 Úgy örül a lelkem annak,
 Hogy a házak - mind fehérek...

Van egy kis ház, szőlőinda
 Körülfonta.
 Kis ablaka oda néz ki
 A toronyra.
 Van egy kis ház. Templom van a
 Közélében;
 Szűk ösvénye a templomhoz
 Vezet épen.
 Gógös város zajába ha
 Beleuntam,
 Akácszegett ösvényt járok
 Csillapultan.
 S hogy megállok a kis háznak
 Ereszében,
 Úgy érzem: a templomot
 Már elértem.

Várnai Zseni: Rózsa

Rózsa vagyok, rózsza,
 szerelem virága,
 vadrózsából lettem
 kertek rózsaszála,
 sziromruhám, kelyhem
 illatárját szórja,
 de tüskés az ágam,
 le ne téphess róla,
 le ne téphess róla!

Rózsa ha nem volna,
 talán nyár se volna,
 pille nem csapongna,
 madár se dalolna!
 Égő piros rózsza,
 rózsaszínű rózsza,
 hófehér, halovány,
 sárga tearózsza.

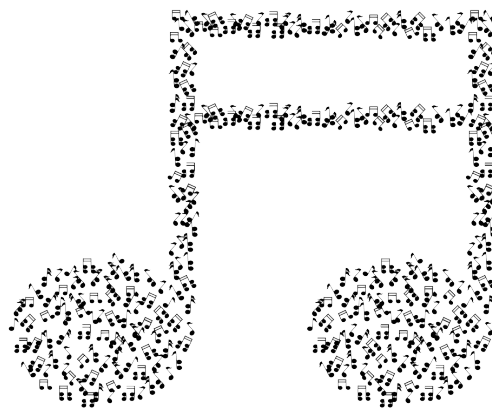
Ahányféle rózsza,
 mind a világ szépe,
 annyifélek vagyunk,
 mint a világ népe,
 mint a világ népe!
 Rózsa ha nem volna,
 talán nyár se volna,
 pille nem csapongna,
 madár se dalolna!

Dr. Török György: Hitvallásunk

Hajnali harmat csillan a füveken,
 Széna illata lebben a légben...
 Kondul a Tornnyunk ősi harangja,
 Nap mosolyától menekül az éj.

Száz színű rózsza, barka és tulipán
 Nékünk nyílnak a ház elején.
 Ezt örököltük századok óta,
 Féltve a múltat... És a Reményt.

Hinni az emberi jó akaratban,
 Látni a könnyet a szem tükörén.
 Büszke szívünkkel az égre tekintve
 Tesszük a dolgunk szép Dabasért.

Hermann Marika: Lélekölelés

Csillagruhám felöltöm én,
 Ragyogok éted kék egén,
 Vezetlek sötét éjjelen,
 Miénk e csodás végtelen.

Szellőkabátom felveszem,
 Mögéd osonok csendesen,
 Lágyan borzalom hajadat
 Végigsimítom arcodat.

Hajnálnak pírja ajkamon,
 Mézédés szádát csókolom,
 Tengersiz szemed rám nevet,
 Lelkem ölelé lelkedet,
 Lelked ölelé lelkemet.

Tanka, a 31 szótagos japán versforma

Korábbi számainkban már olvashattál a limerick és a haiku versformákról. Most a haiku őset, a tankát mutatom be neked.

A tanka egy olyan 31 szótagos japán versforma, melyből az első három sor - eredetileg legalábbis - egy természeti képet fest le, majd az utolsó két sor egy ehhez kapcsolódó általános bölcséletet vagy alapigazságot rögzít. A forma is kötött, 5-7-5-7-7 szótagba tördelt. Valójában a tankából alakult ki a haiku oly módon, hogy nagy divattá vált az első három sor elküldése ismerőseinknek, hogy a következtetés két sorát már ők maguk írják, vonják le. Később aztán ezek a háromsoros, 17 szótagos rejtvények lettek a haikuk - hiszen ha mindenki maga vonja le a következtetést, akkor a három sor már nyilván megél magában is.

Lássuk néhány japán tanka magyar megfelelőjét, Rácz István: Fényes telihold című kötetéből.

Ma még csak Ma van:
Hajtsuk fel hát borunkat
Vigan, gondtalan!
Hogy mi bajt hoz a Holnap?
Törődjünk azzal - holnap!

Elisabeth de genere Arrabona márciusi lugasát idézi a második egy kicsit:

Ez már a tavasz?
Vagy még visszatért a tél?
Igen: hull a hó -
De hópelyhek fátyolát
Cinke füttye vágja át!

Aztán két hangulati tanka:

Öröm tölti el
Szívem e friss reggelen,
Mivel nézhetem:
Fenn a fán a verebek
Mély vidáman repkednek!

Régi barátom
Most ugyan hogy gondol rám?
- bizony nem tudom.
De kertjének illata
Úgy köszönt, mint valaha.

Ők hárman pedig egészen filozofikus mélységben járnak:

A mély vizek mind
Hallgatnak, nem zajlanak.
Csak a kis patak
Harsog, zajong szilaján -
Hisz oly kevés vize van!

Ki tegnap voltam,
Más az, mint aki vagyok
E mai napon.
Két énem közül vajon
Igazán ki vagyok én?

„Akar ön hosszan
Élni vagy sem?” - orvosom
Kérdi zordonan.
Sokáig gondolkoztam,
Végül - egy szót sem szoltam.

(forrás: internet, Hegedűs Géza: A költői mesterség, Csorba Piroska: Az én tankönyvem.)

Vörösmarty Mihály

“Szólj, gondolj, tégy jót, s minden szó, gondolat és tett
Tiszta tükörként fog visszamosolyogni rád.”

1800. december 1. Kápolnásnyék. A sokgyermekes szegény kismemesi családban megszületett Vörösmarty Mihály, a magyar romantika egyik legnagyobb költője.

Édesapja gazdatisztként irányította Náday Mihály gróf nyéki uradalmát. A nehéz körülmények miatt a 17 éves Vörösmarty házitanítónak áll a Perczel családhoz. Ez idő alatt tanulmányait tudja folytatni. Elvégezte az egyetemen a filozófiai tanfolyamot, majd jogi diplomát szerzett. Gyerekkora óta érdeklődött az irodalom iránt, verseket is írt.

Reménytelen szerelmet érzett Perczel Adél (Etelka) iránt. Több művében is megjeleníti vívódását, a szerelem utáni vágyakozását.

„ Szerelmedért
Feldúlnám eszemet
És annak minden gondolatját,
S képzelmem édes tartományát;
Eltépném lelkemet
Szerelmedért.” /Ábránd/

1825-ben sikeres fogadtatást kapott a Zalán futása című műve. Ekkor úgy határozott, hogy az irodalomnak szenteli az életét.

A Magyar Tudományos Akadémia és a Kisfaludy Társaság rendes tagjává választották.

A reformmozgalom eseményei mélyen megérintették. Amellett, hogy több irodalmi lapot is szerkesztett, rendszeresen publikálta a saját műveit. Ezek rendszerint követték a reformkor eseményeit és hangulatát.

Az 1832-36-os országgyűlés feloszlása alkalmából írta a Szózatot, mely népünk történelmi tudatát szólaltatja meg.

Szerelmi költészete újra lánggra lobbant, mikor megismerte Csajághy Laurát. 1843-ban feleségül vette, A merengőhöz című verssel kérte meg a kezét.

„Hová merült el szép szemed világa?
Mi az, mit kétes távolban keres?
Talán a múlt idők setét virága,
Min a csalódás könnye rengedez?”

A 19 éves Laurától Vörösmarty tiszteletet, szeretetet kapott, de az igazi szerelmet nem tapasztalhatta meg. Ezután nem írt szerelmes verseket. Egész életében a boldogságot kereste.

A világsi katasztrófa testileg és lelkileg összetörte a költőt. Utolsó befejezett műve, A vén cigány című költemény.

Nehéz anyagi körülmények között, betegesen teltek az utolsó évei.

1855. november 19-én hunyt el Budapesten.

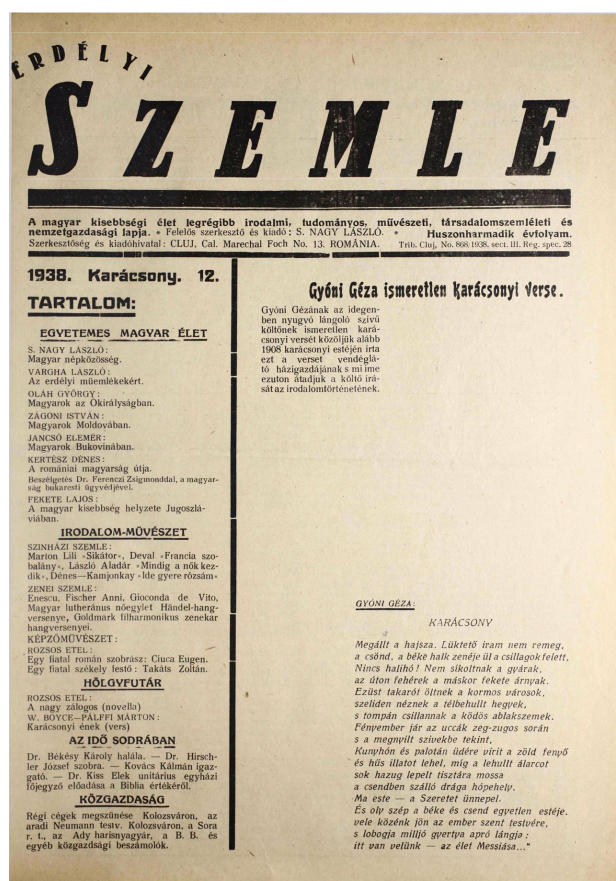
Lengyelne Török Erika

Gyóni Géza ismeretlen karácsonyi verse

Gyóni Géza erdélyi ismertsége ma is jól tetten érhető. Már a költő életében sokat tettek érte egykori sorstársai: Przemysl székely várvédői és a krasznajarszki hadifogolytársak, de a háború vérvivatarában feltűnt költő alkotásai maguk is számos tisztelőt szereztek Transsylvániában. Az előzmények ismeretében aligha meglepő, hogy az erdélyi lapok hasábjain később, Trianon után is megjelentek Gyóni Gézára emlékező aktuális írások. Jó példa erre az Erdélyi Szemle 1938. decemberi lapszámának címlapja, ahol irodalomtörténeti jelentőségű közlést találunk, „Gyóni Géza ismeretlen karácsonyi verse” címmel. Az alkotás felvezetése mindössze két mondatból áll: „Gyóni Gézának, az idegenben nyugvó, lángoló szívű költőnek ismeretlen karácsonyi versét közöljük alább. 1908 karácsonyi estéjén írta ezt vendéglátó házigazdájának, s mi, íme, ezúton átadjuk az irodalomtörténetének.”

Gyóni Géza: Karácsony

Megállt a hajsza. Lüktető iram nem remeg,
a csend, a béke halk zenéje ül a csillagok felett.
Nincs halihó! Nem sikoltnak a gyárak,
az úton fehérek a máskor fekete árnyak.
Ezüst takarót öltnek a kormos városok,
szelíden néznek a télbehullt hegyek,
s tompán csillannak a ködös ablakszemek.
Fényember jár az uccák zeg-zugos során
s a megnyílt szívekbe tekint.
Kunyhón és palotán üdére virít a zöld fenyő
és hús illatot lehel, míg a lehullt álarcot
sok hazug lepelt tisztára mossa
a csendben szálló drága hópehely.
Ma este – a Szeretet ünnepe.
És oly szép a béke és csend egyetlen estéje,
vele közénk jön az ember szent testvére,
s lobogja millió gyertya apró lángja:
itt van velünk – az élet Messiása...

A költeményt valóban hiába keressük Gyóni kötetében, vagy a verseit közlő újságok hasábjain. A felelős szerkesztő és kiadó Sütő-Nagy László (1894-1978) a címlapon jelentős, újabb információk közreadására alkalmas felületet hagyott nyomdafesték nélkül, hatásosan fehéren, mely elgondolkodtatja az olvasót. Öncenzúrára sugall ez a megoldás, hiszen még a második bécsi döntés előtt vagyunk, és a szívvel-lélekkel elkötelezett, „izzó magyarságú” Gyóni Géza nyílt felmagasztalását Romániában nem nézte volna tétlenül a hatalom. A cenzor közbelépése esetén a vers, és a két visszafogott tartalmú mondat közlése is elmaradt volna, ezért az a valószínű, hogy a szerkesztő ezzel a megoldással érzékeltette az olvasókkal a közlés, és a szólásszabadság határait.

A költemény tartalmát, témaválasztását illetően kifejezetten jól bele illik Gyóni Géza alkotásainak sorába, ugyanis a karácsonyi milió máskor is eredményezett maradandó értékű verset tollából. Közülük az 1906 decemberében, az Alsódabas és Vidéke hasábjain megjelent Betlehemesek vált a leghíresebbé, mely a költő második kötetében kapott helyet, és valóban mélyebb hatású, magasabb színvonalat képviselő alkotás, mint az Erdélyi Szemle újdonsága. Éppen ez az előzmény teszi azonban hitelessé a szűkszavú leírásból megismert körülményeket, miszerint Gyóni Géza évtizedeken át féltő gonddal őrzött, ismeretlen verse egy vendégség emelkedett hangulatában, karácsonyi ajándékként, a Szeretet jegyében született.

Valentyik Ferenc

A Csillagok nyomában rovatunkat Kalkuttai Szent Teréz gondolataival zárjuk.

Teréz anya gondolata: Ima

Adj időt a gondolatnak,
Erőd forrása ez.
Adj időt az imának,
A legnagyobb erő a Földön ez.
Adj időt a mosolynak,
A lélek zenéje ez.
Adj időt a játéknak,
Az örök ifjúság titka ez.
Adj időt a szeretetnek
s légy szeretett,
Isten adománya ez.

Adj időt az adakozásnak,
Önzésre nem juthat idő.
Adj időt az olvasásnak,
A bölcsesség kútja ez.
Adj időt a barátságnak,
A boldogság útja ez.
Adj időt a munkának,
A siker ára ez.
Adj időt a szeretetnek,
A Mennyei kulcsa ez.

A csend gyümölcse az ima.
Az ima gyümölcse a hit.
A hit gyümölcse a szeretet.
A szeretet gyümölcse a béke.

Ámen.

Hermann Marika: Anyó

Verses mese

Erdőséli kicsi házban,
Tűz duruzsol a kályhában.
Anyó ül a karosszékbén,
Elbóbiskol a sötétben.

Álmodozik víg tavaszról,
Napsugárról, virágokról.
Ölében alszik a macska,
Telve van már a pocakja.

Kopogtatnak az ablakon,
Öreganyó odacsoszog.
Egy kis veréb dideregve,
Reátekint esdekelve.

Ablakot nyit az anyóka,
Verebet markába fogja.
Melengeti fagyos szárnyát,
Megeteti a kis árvát.

Macska nézi komor arccal,
Nyávog egyet nagy haraggal.
A kis veréb összerezzen,
Kötény alá bújik menten.

Onnan csipog ki serényen,
Macska nyávog harcra készen.
Vadászösztön benne éled,
Őh te veréb, mindjárt véged.

Ám az anyó kedves hangja,
A veszélyt rögvest feloldja.
Simogatja a macskáját,
Tejjel tölti meg a tálját.

Szája nyílik hangos szóra,
Hallgassatok az anyóra -
Tágas a ház, mind elférünk,
Szeretetlenben vígan élünk.

Így lett hangos ott az élet,
Macskán kitört a zenészet.
Dorombolt, s hozzá nyávogott,
A kis veréb ugrándozott.

Orosz Zoltánné rajza: Anyó

Csiripelő dala csendült,
Pizskafával táncrea perdült.
Mulatoztak ők serényen,
Anyó nézte, s ült csendesen.

Mosolygott ráncos orcája,
Van már néki hú családja.
Erdőséli kicsi házban,
Együtt élnek boldogságban.

Orosz Zoltánné: Nyuszika első Karácsonya

Magasztos fényű csoda este,
Egy apró nyuszi megleste.
Bokor alján dideregve,
Felfigyelt a csillag-neszre.

Vackából ő előmászik,
Hóbuckákon kotorászik.
Apró orra szimatol,
Ámuldozik az illattól.

Megannyi apró gyertya lángja,
Fenyőt ékes díszbe vonja.
Gömbök, csillag mind megvillan,
Nyuszkó talpig ámulatban.

Mi történt míg aludtam?
Csoda éledt a bokorban?
Mit ünnepel erdő népe?
Miért öltözött minden díszbe?

Körbejárja, nézegeti,
Apró mancsa érintgeti.
Milyen szép nagy és illatos,
A régi fenyő ruhája bámulatos.

Jönnek már a társak,
Nyuszik, őzek nyargalásznak.
Még a süni is felébred,
Tiszteletét adja az éjnek.

Kis tappancsos szíve dobban,
Elmeséli néki nyomban.
Karácsony éje jött el.
Szívünk ma telve melegséggel.

Körbeállják, megcsodálják.
Angyalok énekkarát hallják.
Csillagszóró minden mancsban,
Talpig állnak áhítatban.

Köszöntik a kis Jézuskát,
Megpusztilják egymás bajszát.
Ünnep van ma karácsony,
Fényesség van a világon!

Színezd ki a rajzot! :)

Orosz Zoltánné
rajza

Kanizs József: Tilinkázó tél
(A Magyar Kultúra Lovagja)

Jégcsapokon tilinkázó
szél
gyermekszívnek
téli-dalt
zenél...
Faágakon suhogása
hívó szó.
Fiúk, lányok gyertek:
csúszik a szánkó!

Lengyelne Török Erika: Bogárkaland

(Benedek mesék)

Az illusztrációt filcből és gombokból készítette:
Lengyelne Török Erika

radtak, hogy le kellett pihenniük kicsit. Amint megpihentek, és volt idejük körbenézni, hogy hová is kerültek, tátva maradt a szájuk a csodálkozástól. Egy csodálatos virágos rét kellős közepén találták magukat. Az a sok szín, az a sok szépség, amit láttak, ámulatba ejtette őket. Ezernyi virág illatozott körülöttük. A sárga, kék, lila, fehér, bordó és cirmos szirmok ontották az édes és keserű bűbájt. A kamillavirág, a szagos bükköny, a réti imola, a csattanó maszlag, a lándzsás útifű, a mezei zsálya, az ékes vasvirág és a mezei katáng. Benedek csak tekergette a fejét jobbra- balra. Szívta magába az illatokat. Hát ilyet még soha nem érzett! Ahogy így kereste az orrával az illatokat, zümmögést hallott. Nézte, hogy honnan jön a hang. Egy méhecske repült a méhkas bejáratához. A szorgalmas szárnyas hozta a mai adag mézet az éléskamrába. Lesz mit enniük a télen!

Benedek elnyújtózott a puha pázsiton. Élvezte a nap melegét, a virágok illatát. Egyszerre csak úgy érezte hogy nincsenek egyedül, mintha valaki figyelné őket. Hát persze! Nem csak a pillangó és a méhecske lakója a mezőnek. A hétpettyes katica egy kamillavirág leveléről szopogatta a harmatcseppet. A nagy fekete pók az eget bámulta mozdulatlanul. Azaz nem is az eget leste, hanem azt a legyecskét, amelyik épp most szállt fel egy virág szirmáról. Abban reménykedett a pókúrfi, hogy a légy beleszáll a hálójába. Nagyon várt már egy jó fogásra, éhes volt. A kis zöld kukac pedig a vackorfa egyik ágán csimpaszkodott. Nem tudta eldönteni, hogy melyik gyümölcsöt kezdje el kóstolgatni.

Ez a színes, mozgalmas világ annyira elbűvölte Benedeket, hogy szinte szédült a sok újdonság láttán.

- Emma! Indulnunk kell tovább! - mondta Benedek ellentmondást nem tűró hangon. - Estére nem maradhatunk kint a szabadban. Keressünk egy jó szálláshelyet! De szeretnék egy puha ágyban aludni! Emma nem tiltakozott. Ő is nagyon elfáradt, neki is hiányzott a jó puha ágya.

A Nap is már lemenőben volt. Benedeknek és Emmának csak követnie kellett, míg a hegyek mögött el nem tűnt.

A mesének mára vége, folytatjuk a jövő évben.

Benedek, Emma és Csikóca sok órán át vándoroltak az óceán vizében. Hol úsztak, hol a hullámok hátán szörföztek, hol a delfinek húzták őket, mintha vizeszók lennének.

Mire a nap már magasan járt, el is érték a partot.

- Nekem vissza kell térnem a családomhoz!

- mondta Csikóca. - Innen már egyedül kell továbbmennemek!

Benedek megköszönte a csikóhal segítségét, elköszöntenek egymástól, és sokáig integettek utána, míg csak látták őt.

- Gyere Emma! - szólt Benedek. - Most aztán szaladjunk, amerre a nap is jár! Már biztosan téged is nagyon vár a családod.

Amint ezt Benedek kimondta, egy gyönyörű pillangó szállt el felettük.

- Benedek! - kiáltott fel Emma - Nézd milyen gyönyörű! Fogjuk meg! Szeretnék vele játszani!

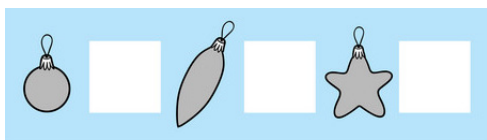
Futottak is a pillangó után, de nem voltak elég gyorsak. Elszállt, és már nem is látták Benedekék. A nagy igyekezetben úgy elfá-

KARÁCSONYI SZÁMOLÓ

Számold meg miből mennyit látsz a képen!

Melyik díszből hány darabot látsz a karácsonyfán?

				◆	ÜZLETI, RÖVIDEN	A NEUTRON JELE	NYUGAT, RÖVIDEN	ELEKTRON JELE	SÜTŐIPAROS	JÓD VEGYJELE
				1						
				ZORRO JELE		HÍM KROMOSZÓM FÉNYRELÉ KÖZEPE!		AZ ABC 10. BETŰJE JELADÁS KÉZZEL		RÉSZBEN TÖRÖK!
				CSERMELY TORKOLAT! MESUT ... (FOCISTA)			IKTATVA, RÖVIDEN KUTYA			
◆	2	VALÓSZÍNŰ, RÖVIDEN	TÖKMAG! INDULATSZÓ		VESE ORVOSI NEVE TEMPUS				TÖKMAG! HAJÓ KÖZEPE!	
MINTHA						BOLGÁR HÍRÜGY. ERŐD VÉGE!				UGYANCSAK
TOVÁBBÁ			TEMPUS KÖZÉPFŰL!				EGY KIS ... ZENE AZ ABC 10. BETŰJE			
◆	L S								KÉN VEGYJELE	

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre! A beküldők között Prokopecz Ferencné dabasi kézműves munkáját sorsoljuk ki!
Beküldési határidő: 2020. február 20.

Vermes György: Haiku csokor

A férfi fejben
Működik egy szerkezet -
A „semmi doboz”

Van téli gumi,
Viszont egyáltalán nincs -
Téli guminő!

Elmebeteg? Ezt
Mondta az orvos? Vagy azt -
Hogy elmehetek?

Fényt falatozom.
Az esti adagom egy -
Villanykörtefény!

Hülyeség: nem pók,
Mégis behálózza az
Egész világot

A jegygyűrű egy
Szelete azon csőnek,
Mibe behúznak!

Mákos guba

Én nem tudom, mi van velem?
Nincsen semmihez se kedvem.
Mindjárt meg jön a jó kedvem,
Hogyha mákos gubát ettem!

Mákos guba ritka csoda,
Nem is lehet kapni boltba!
Ha ügyes vagy, hozzá juthatsz,
Ha figyelsz rám, gubát falhatsz!

Menj a boltba, kiflit vegyél,
Kosaradba mákot tegyél.
Porcukrot és vaníliát,
Végül tejet, az áldóját!

Jól jegyezd meg! Mennyi tej kell?
Tíz kiflihez épp egy liter!
De még ráérsz boltba menni,
Kiflinek is kell szikkadni.

A mákot már darálhatod,
Porcukorral átkavarod,
Másfél deka mákot darálj
Kiflinként! Ez alapszabály.

De, ha sok mákkal szereted,
Ezt nyugodtan megszegheted!
Aki a mákot szereti,
Az a csontját erősíti.

Két nap múlva neki láthatsz,
Kiflit szépen karikázhatsz,
Másfél centisre vagdaljad,
Közben a tejet is forraljad.

Vaníliát forró tejbe
Szórd, és öntsd rá a kiflire.
Óvatosan rázzad, kavard,
Míg a mák kiflire ragad.

Mikor tányérodra szeded,
Egy kis mézzel megedzheted!
Így kerüljön a bendődbe,
Jókedvű leszel majd tőle!

Ujjnyalogatós halászlé

Menj ki a tóra horgászni,
Fogj természetes pontyokat.
Egyet, kettőt szeletelj fel,
S répát, krumplit jó sokat!

Zsíron hagymát dinszteljél meg,
Pirosítsd paprikával.
Öntsd nyakon, had úszkáljon
Apró halak hadával!

Répát, krumplit, pontyok fejét
Ez étékből ki ne hagyd,
Halászlének a kockáját
Kézzel bele morzsolgasd!

Addig főzöd, míg csontjáról
A hús omlik lefele,
A zöldség is egytől - egyig,
Mint vaj omlik őbele!

Passzírozd ki a huncutját,
Szálka ne legyen benne,
Rottyantsd egyet még a tűzön,
Pontyszeletet zsupsz bele!

El ne feledd kóstolgatni,
Íze legyen zamatos,
Illatától nyál csorduljon,
Így lesz ujjnyalogató!

Hermann Marika

Cserna Ferenc

OLVASÓINK KÜLDTÉK: egy bokréta a visszajelzésekből

“...további nagyon jó munkát kívánok Nektek! Bár ritkán írok kommenteket, de figyelemmel kísérem munkátokat, amihez további sok sikert kívánok!” - N.K. Mária

„Erre az újságra már nagy szükségünk volt, köszönjük.” - P. Jánosné

„Jó volt olvasni az ismerősök írásait, új oldalukról ismertem meg őket, és még a verseket is megszerettem.” - J. Marika

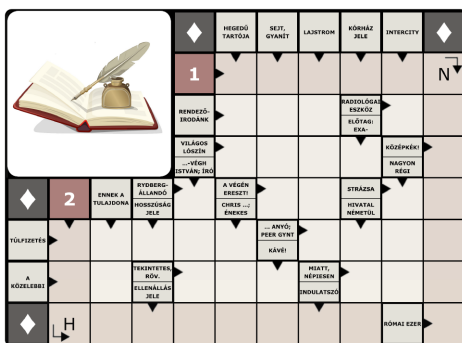
„A lap ismét nagyon színvonalas, kiváló írásokkal és versekkel. Gratulálok, és további eredményes munkát kívánok.” - M. Ferenc

„Nagyon kreatív színvonalas kiadvány gratulálok.” - M. Erzsébet

“Gratulálok! Nagyon színvonalas, művészi kiadvány” - L.Erika

“Sok sikert, alkotókedvet és maradandó élményeket kívánok Nektek és jó egészséget! Sok szeretettel!” - Anna

“Elismerésem Marika! Szép munka, és gondolom fárasztó is.” - Sz. Anna

Az őszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:
Tél hinté reám fehér havát
A szerencsés nyertes: Tilingerné Gerlei Ilona
Gratulálunk a nyertesnek!
A nyereményét (Dabik bögre) postán juttatjuk el!

Még több verset, és novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu
Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.com/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba!

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.
Téma: Haza, Holokauszt, Béke, Természet, Szeretet, Szerelem, Anyáknapja, Húvét
Beküldési határidő: 2021. február 10.
Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Valentyik Ferenc: Ismeretlen krasznnojarszki életrajzi kötet Gyóni Gézáról

ALKOTÓSAROK

Hermann Marika: A múltó idő
 Garajszki Istvánné: Keringés
 Turányi Terézia: Évszakok
 Nagy Kóré Mária: Múltó idő
 Kovarcsik Pál: Nem felejtelek
 Lengyelne Török Erika: Elengedtelek
 Keskeny-Farkas Anikó: Lét muzsikája
 Hirt Aliz: Képzőművészeti alkotása
 Drotleff Zoltán: Mit kívánjak Jézuskától?
 Drotleff Zoltán: Élet-advent
 Orosz Zoltánné: Karácsonyi üzenet
 Soós-Györffy Katalin: Három királyok
 Balog Eszter: A világ legnehezebb almája
 Cserna Ferenc: Fehér Angyal
 Fokné Bobély Marianna: Mária a kis Jézussal
 Kanizsa József: Adventi fényel
 N. Sebestyén Katalin: Karácsonyi álomutazás
 Viola Éva: Advent
 N. Sebestyén Katalin: Pillangó-köd
 Reményi Tamás: Karácsony
 Pánti Anna: Tavaszra várva
 Prokopecz Ferencné kézműves munkái
 Hirt Aliz kézműves munkái
 Túrmezei Erzsébet: Tél
 Szedő Tibor: Télkarc
 Hermann Marika: Hóvirág
 Kanizsa József: Jön a tél
 Várad Klára: Tél szépsége...
 Cserna Ferenc: A nagy találkozás
 Németh Nyiba Sándor: Kifoszt halkan
 Figula Csaba: Varjú károg...
 Hermann Marika: Téli haiku csokor
 Eliza Wolf: Újévi forduló
 Orosz Zoltánné: Csak álltam...
 Várad Klára: Kedves emlék

IFJÚSÁGI OLDAL

Batuska Lotti: Subidubi Dagomér bolond kalandjai
 Müller Enikő és Müller Kitti alkotásai

DABASON TÖRTÉNT

Mitták Ferenc: Régi karácsonyok
 Várad Klára: Csendélet
 Antal Erzsébet Tünde: A legnagyobb: a szeretet
 Reménysugár-szeretetsugár: Fogyatékkal élők rajzai

VENDÉGSAROK

Pánti Anna
 Sári Katalin

DABIK HÍREK

1. Énekek Máriához - Cserna Ildikó látogatása 25.

TUDÁSTÁR

Tanka, a 31 szótagos japán versforma 28.

CSILLAGOK NYOMÁBAN

2. Vörösmarty Mihály 29.
 Gyóni Géza ismeretlen karácsonyi verse 30.
 Kalkuttai Szent Teréz: Ima 31.

3. MANSZÁJ GYEREKEKNEK

Hermann Marika: Anyó 32.
 Orosz Zoltánné: Nyuszika első Karácsonya
 Kanizsa József: Tilinkázó tél 33.
 4. Lengyelne Török Erika: Bogárkaland 34.
 5. Karácsonyi számoló 35.

6. POÉNKODJUNK

Rejtvény felnőtteknek
 Vermes György: Haiku csokor 36.

7. KEVEREM-KAVAROM

Ujjnyalogatós halászlé
 Mákos Guba 37.

8. Közérdekű

Olvasóink küldték
 Anyagot gyűjtünk a tavaszi Alkotóba 38.

9.
 10. **Találkozók helyszíne:**
 Kossuth Művelődési Központ
 2370 Dabas, Szent István út 58.

11. **Bővebb információ:**
www.dabik.hu
 E-mail: info@dabik.hu
 Telefon: 06/30 852-2770

13. IMPRESSZUM

15. Alkotó - irodalmi-kulturális folyóirat.
 Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.
 Felelős szerkesztő: Hermann Mária
 Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia
 A szerkesztőség levélcíme:
 16. Angry Cat Kft. 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.
 E-mail: info@dabik.hu
 18. Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.
 19. Kiadja: Angry Cat Kft.
 Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.
 Rejtvény forrása: www.skandomata.hu
 Képek: www.aspektus.hu, www.arcanum.com
 20. www.dabas.hu, www.elte.hu, Internet
 22. ISSN 2786-2690 (Online)
 ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)